

บทที่ 4

ลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกุรอานฉบับภาษาไทย สุเราะฮ์ฮัจญะฮ์

การศึกษาลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกุรอานฉบับภาษาไทย สุเราะฮ์ฮัจญะฮ์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การศึกษาข้อที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาอัลกุรอาน อัลหะดีษ แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็น โดยนำเสนอตามลำดับสาระสำคัญ ดังนี้

4.1 วาทศิลป์ภาษาอาหรับ

4.2 ลีลาวาทศิลป์ในอัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮัจญะฮ์

4.3 ลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกุรอานฉบับภาษาไทย สุเราะฮ์ฮัจญะฮ์

4.1 วาทศิลป์ภาษาอาหรับ

4.1.1 คำนิยามของวาทศิลป์ภาษาอาหรับ

4.1.1.1 คำนิยามด้านภาษาศาสตร์

วาทศิลป์ (البلاغة) เป็นอาการนาม มาจากคำกริยาว่า بَلَغَ ซึ่งอิบน์มันศูร (‘Ibn Mansūr, 1994: 2/144) ให้ความหมายของ بَلَغَ ว่า หมายถึง ไปจนถึงจุดสิ้นสุด มีความหมายเดียวกับคำว่า وَصَلَ แปลว่า มาถึง, ได้รับ

ฟัฎล หะสัน อับบาส (Faḍl Ḥasan ‘Abbās, 1997: 17-18) กล่าวถึงความหมายของคำนี้ว่า แรกเริ่มนั้นคำนี้ถูกกำหนดไว้สำหรับความหมายของการไปถึงสถานที่หนึ่งซึ่งเป็นที่สิ้นสุด ชาวอาหรับในยุคแรกๆ ที่เดินทางเป็นกิจวัตรก็ใช้คำ بَلَغَ บ่งถึงการไปถึงสถานที่ซึ่งเป็นที่หมาย ต่อมาคำนี้ก็มีการพัฒนาการเรื่อยมา โดยนอกจากความหมายว่าไปจนถึงจุดสิ้นสุดซึ่งเป็นความหมายแรก ของคำและเป็นความหมายหลักแล้ว بَلَغَ ยังสื่อถึงความหมายอื่นที่เป็นความหมายที่สองหรือความหมายรอง ทั้งในสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรมด้วย

คำว่า **بَلَغَ** ที่สื่อถึงความหมายนี้มีปรากฏอยู่หลายตำแหน่งในอัลกุรอาน เช่นใน
 สุเราะฮ์ยูนุสที่ อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ رَزَقْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾

(يوسف: 22)

ความว่า “และเมื่อเขาบรรลุนิติภาวะหนุ่มฉกรรจ์
 ของเขาเราได้ให้ความสุขุมรอบคอบและวิชาการ
 แก่เขา”

(สุเราะฮ์ยูนุส: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 22)

4.1.1.2 คำนิยามด้านศัพท์เฉพาะศาสตร์

การศึกษาด้านวาทศิลป์มีแนวทางที่ต่างกันไปตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ซึ่งส่งผลให้
 นักวิชาการให้คำนิยามของวาทศิลป์ (البلاغة) แตกต่างกันไปตามยุคสมัย ผู้วิจัยจึงนำเสนอคำนิยาม
 ด้านศัพท์เฉพาะศาสตร์ของวาทศิลป์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ คำนิยามโดยนักวิชาการยุคอดีต
 และคำนิยามโดยนักวิชาการยุคปัจจุบัน มีรายละเอียดดังนี้

ก. การให้คำนิยามโดยนักวิชาการยุคอดีต

อิบนุ อัลมุก็อฟพะอ⁴⁰ ได้กล่าวถึงวาทศิลป์ไว้ว่า เป็นคำที่มีหลากหลายรูปแบบ
 บางครั้งวาทศิลป์อยู่ในความเจียบบัง บางครั้งวาทศิลป์คือการรับฟัง วาทศิลป์อาจอยู่ในบทกวี
 คำคล้องจอง คำปราศรัย หรือในศาสนที่สลักไว้ วิวรรณก็เป็นวาทศิลป์ ถ้อยคำที่บ่งชี้ถึงความหมายที่
 คมคาย หรือความหมายที่มากมายในคำย่อสรุปก็เป็นวาทศิลป์เช่นกัน (Shawqiy Dayf, n.d.: 20)

อัลอามิตีย⁴¹ กล่าวว่า วาทศิลป์คือการรับรู้เจตนารมณ์ได้ด้วยถ้อยคำที่ง่ายตาย
 สั้นไหล ไม่ยากเข็ญ ไม่ต้องพูดพร่ำเพ้อเกินกว่าที่จำเป็น และไม่ลดทอนจนสูญเสียสิ่งที่ต้องการ (Badwiy
 Tibānah, 1967: 36)

⁴⁰ อิบนุ มุก็อฟพะอ ชื่อเต็มว่า ‘Abdullah bin al-Muqaffa’a เป็นนักเขียนและกวี เสียชีวิตปี ฮ.ศ.145

⁴¹ อัลอามิตีย ชื่อเต็มว่า Hasan bin Bishr al-’Amidiy ทะสัน บินบิษร อัลอามิตี เป็นกวีและนักประพันธ์ เสียชีวิตปี ฮ.ศ.370

อรรอมมานีย์⁴² กล่าวว่า วาทศิลป์คือการสื่อความหมายให้เข้าถึงหัวใจผู้ฟังด้วย ถ้อยคำที่งดงามที่สุด (Mahdiy Sālih, 1977: 291)

อบูฮิลาล อัลอัศกะรียะ⁴³ กล่าวว่า วาทศิลป์คือทุก ๆ ถ้อยคำที่สื่อไปถึงหัวใจของผู้ฟัง และครอบครองหัวใจของผู้ฟังเช่นเดียวกับที่ครองหัวใจของผู้พูดมาแล้ว และเป็นถ้อยคำที่เหมาะสมงดงาม (Badwiy Tibānah, 1967: 7)

อัลญุรญานีย์⁴⁴ กล่าวว่า วาทศิลป์ก็คือบะยาน และให้ความหมายว่าบะยานคือการสื่อความหมายที่สมบูรณ์ด้วยรูปแบบที่เข้าใจง่ายและส่งอิทธิพลมากที่สุด เป็นถ้อยคำสามัญ ทว่าเมื่อกล่าวออกมาแล้วมีความไพเราะ ดึงดูดผู้ฟัง (‘Abd Qāhir al-Jurjānī, 2003: 9)

อัสสัคกากียะ⁴⁵ กล่าวว่า วาทศิลป์คือการสื่อความหมายของผู้พูดด้วยถ้อยคำที่โดดเด่นด้วยการใช้โวหารภาพพจน์ต่าง ๆ ได้แก่ อุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ และอุปนาม (al-Sakkākīy , 1982: 415)

อัลก็อซวัยนีย์⁴⁶ กล่าวว่า วาทศิลป์คือถ้อยคำที่คมคายและเหมาะสมกับกาลเทศะ (Mahdiy Sālih, 1977: 292)

จากการศึกษาการให้คำนิยามของนักวิชาการในอดีต พบว่าสิ่งที่นักวิชาการในอดีตจะยึดเป็นหลักสำคัญ ได้แก่ คำพูดและความหมาย คำนิยามที่มีให้กับคำว่าวาทศิลป์จึงมีความคล้ายคลึงกันว่า คือการสื่อความหมายที่ต้องการไปสู่หัวใจผู้ฟังด้วยถ้อยคำที่งดงาม ยกเว้นอัลก็อซวัยนีย์ และอิบนุ อัลมุก็อฟพะฮะฮ์ ที่เห็นต่างออกไป โดยอัลก็อซวัยนีย์ให้ความหมายวาทศิลป์ว่าคือถ้อยคำที่เหมาะสมกับกาลเทศะ และอิบนุ อัลมุก็อฟพะฮะฮ์ ที่ให้ความหมายวาทศิลป์ว่าเป็นคำสรุปย่อที่มีความหมายมากมาย

⁴² อรรอมมานีย์ ชื่อเต็มว่า ‘Alī bin ‘Isā bin ‘Abdullah al-Rommānīy เป็นที่รู้จักในชื่อ อูหะฮัซัย เสียชีวิตปี ฮ.ศ.384

⁴³ อบูฮิลาล อัลอัศกะรียะ ชื่อเต็มว่า al-Ḥasan bin ‘Abdullah al-‘Askariy เป็นกวีและนักประพันธ์ เสียชีวิตปี ฮ.ศ.395

⁴⁴ อัลญุรญานีย์ ชื่อเต็มว่า ‘Abd al-Qāhir bin ‘Abd al-Rahmān bin Muḥammad al-Jurjānīy เป็นปราชญ์ด้านไวยากรณ์อาหรับ เสียชีวิตปี ฮ.ศ. 471

⁴⁵ อัสสัคกากียะ ชื่อเต็มว่า Yūsuf bin ‘Abībakr bin Muḥammad bin ‘Alī al-Sakkākīy เป็นนักประพันธ์และผู้รู้ด้านภาษาอาหรับ เสียชีวิตปี ฮ.ศ.626

⁴⁶ อัลก็อซวัยนีย์ ชื่อเต็มว่า Muḥammad bin ‘Abd al-Rahmān bin ‘Umar, ‘Abū al-Ma’āliy, Jalāl al-Dīn al-Qazwaynīy เป็นที่รู้จักกันในชื่อ Khaṭīb Dimashq เสียชีวิตปี ฮ.ศ.739

ข. การให้คำนิยามโดยนักวิชาการยุคปัจจุบัน

อะหมัด อัชชาฮิบ กล่าวว่า วาทศิลป์คือศิลปะการใช้คำพูดที่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือตรงกับความต้องการของผู้อ่านหรือผู้ฟัง ('Adnān Dharīl, 1983: 15)

อะมีน อัลเคาลีเย กล่าวว่า วาทศิลป์คือวิชาว่าด้วยการศึกษาด้านคำพูด โดยเมื่อใช้เกี่ยวกับศิลปะหมายถึงการอธิบายความรู้สึกได้อย่างสวยงาม เมื่อใช้เกี่ยวกับวรรณกรรมหมายถึงคำพูดที่อธิบายความรู้สึกได้อย่างงดงาม วาทศิลป์จึงเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการอธิบายความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด ('Adnān Dharīl, 1983: 19)

อะลีเย อัลญุมบลากียี กล่าวว่า วาทศิลป์ในปัจจุบันนี้คือวิชาที่ว่าด้วยการสร้างคำหรือศิลปะในการประติประดอยถ้อยคำที่สวยงามและสงอิทธิพลต่อจิตใจ เมื่อพิจารณาตามความหมายนี้ วาทศิลป์จึงเป็นการวางกฎเกณฑ์ทางภาษา เป็นการอธิบายถึงแนวทาง วิธีการ และลีลาในการใช้ถ้อยคำถ่ายทอดความนึกคิดของผู้พูดหรือผู้ประพันธ์สู่ผู้ฟังหรือผู้อ่านด้วยรูปแบบที่สวยงามที่สุด วาทศิลป์จึงเป็นการนำเสนอกฎเกณฑ์ที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างคำเพื่อให้ถ้อยคำนั้นเป็นที่จับใจ ('Alī al-Jambulāṭīy, n.d.: 290)

อิรฟาน มิฏเราะญียี กล่าวว่า วาทศิลป์คือการใช้ถ้อยคำที่คมคายและเหมาะสมกับสภาพการณ์ของคู่สนทนา ('Irfān Miṭrājīy, 1987: 23-24)

อับลุกอดิร อะหมัด กล่าวว่า วาทศิลป์เป็นวิชาที่กำหนดกฎเกณฑ์ด้านการประพันธ์และสิ่งที่น่าสนใจพึงปฏิบัติในการจัดระบบระเบียบความคิดและการเลือกใช้คำ และการจัดความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและถ้อยคำให้ออกมาในรูปแบบข้อเขียนหรือคำพูด ('Abd al-Qādir 'Aḥmad, 1986: 289)

จากการศึกษาการให้คำนิยามของนักวิชาการในปัจจุบัน พบว่านักวิชาการเหล่านี้มองวาทศิลป์ว่าเป็นศิลปะในการใช้ถ้อยคำที่งดงาม สงอิทธิพล และเหมาะสมกับความหมาย และจัดวาทศิลป์ให้เป็นศาสตร์ในการจัดระบบระเบียบและกำหนดกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมในการประพันธ์หรือการปราศรัย แตกต่างจากนักวิชาการในอดีตที่บ้างมองวาทศิลป์ว่าเป็นศาสตร์บ้างมองว่าเป็นศิลป์ ถึงแม้จะต่างกันมุมมอง แต่นักวิชาการทั้งสองยุคก็เห็นพ้องต้องกันว่าวาทศิลป์คือการใช้ถ้อยคำอันงดงามที่สงอิทธิพลต่อจิตใจและเหมาะสมกับกาลเทศะ

4.1.2 เนื้อหาของวิชาวาทศิลป์ภาษาอาหรับ

เนื้อหาของวิชาวาทศิลป์ภาษาอาหรับประกอบไปด้วย 3 หัวข้อหลัก ดังนี้

1) อรรถศิลป์โวหาร (علم المعاني) เป็นหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างของคำและสำนวน การใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลและเทศะ (‘Alī al-Jārim, Muṣṭafā ‘Amīn, 2007: 425)

2) ประจักษ์โวหาร (علم البيان) เป็นหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ของการสื่อความหมายหนึ่งด้วยถ้อยคำที่หลากหลาย โดยศึกษาโวหารการเปรียบเทียบในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ อุปมาโวหาร อุปลักษณ์ และอุปนัย (‘Alī al-Jārim, Muṣṭafā ‘Amīn, 2007: 231)

3) วิจิตรโวหาร (علم البديع) เป็นหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการตกแต่งประดับประดา ถ้อยคำให้วิจิตรงดงาม โดยการตกแต่งประดับประดาที่เกิดขึ้นทั้งในด้านของคำและความหมาย (‘Alī al-Jārim, Muṣṭafā ‘Amīn, 2007: 430)

4.1.3 พัฒนาการของวิชาวาทศิลป์ภาษาอาหรับ

ก่อนที่เนื้อหาของวาทศิลป์ภาษาอาหรับจะมีหัวข้อที่ชัดเจนเช่นปัจจุบัน วาทศิลป์ภาษาอาหรับได้ผ่านลำดับขั้นตอนและมีพัฒนาการที่ต่อเนื่อง โดยผู้วิจัยได้แบ่งพัฒนาการของวิชาวาทศิลป์ภาษาอาหรับออกเป็น 4 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1: อรรถรส, ช่วงที่ 2: กฎเกณฑ์, ช่วงที่ 3: เช่นปัจจุบัน และช่วงที่ 4: ผันสุ่ออนาคต โดยมีรายละเอียดดังนี้

ช่วงที่ 1: อรรถรส ช่วงนี้เป็นช่วงก่อนที่อัลกุรอานจะถูกประทานลงมาจนถึงยุคสมัยแรกของอิสลามที่ยังไม่มีการพิชิตดินแดน ที่เรียกช่วงนี้ว่าอรรถรสเพราะบันทึกทางโวหารต่าง ๆ ของยุคนี้จะขึ้นอยู่กับอรรถรสหรือรสชาติของถ้อยคำเป็นสำคัญ ยังไม่ปรากฏการตั้งกฎเกณฑ์อย่างเป็นทางการ (Faḍl Ḥasan ‘Abbās, 1997: 71)

ช่วงที่ 2: กฎเกณฑ์ ช่วงนี้เป็นช่วงที่อาณาจักรอิสลามมีการพิชิตดินแดนต่าง ๆ มากมาย อิสลามขยายพื้นที่ออกไปกว้างไกล เหตุดังกล่าวทำให้มีการผสมผสานกันระหว่างชนชาติอาหรับและชนเชื้อชาติอื่น ๆ มีการแลกเปลี่ยนวิชาการระหว่างอารยธรรม การยึดถือมั่นเฉพาะอรรถรสเริ่มอ่อนลงและเริ่มมีการวางกฎเกณฑ์ข้อกำหนดมากขึ้น

อบูอับดุลอะฮ์⁴⁷ เป็นบุคคลแรกในเรื่องนี้ เขาได้ประพันธ์ตำราชื่อ Majāz al-Qurān ที่ให้ความสำคัญกับด้านภาษาศาสตร์พร้อมกันนั้นก็มิบทบันทึกที่เป็นด้านการบะยาน (ที่ต่อมาพัฒนามาเป็นประจักษ์โวหาร) ด้วย ซึ่งหลังจากอบูอับดุลอะฮ์ยังมีนักวิชาการอีกหลายท่านที่ประพันธ์ตำราใน

⁴⁷ อบูอับดุลอะฮ์ ชื่อเต็มคือ Mu‘ammar bin al-Muthannā นักวิชาการภาษาอาหรับสำนักบักเราะฮ์ เสียชีวิตช่วงระหว่างปี ฮ.ศ.209-213

ลักษณะนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าการศึกษาด้านการบะยานในช่วงนี้จะแบ่งเป็นสองด้านที่ตรงกันข้ามกัน ด้านหนึ่งนั้นศึกษาเกี่ยวกับอัลกุรอานโดยเน้นที่ความอัจฉริยภาพทางภาษา เช่น อีรอมมานีย⁴⁸ ที่ศึกษาและประพันธ์ตำราในด้านนี้ และแบ่งวาทศิลป์ภาษาอาหรับออกเป็น 10 ชนิด ในยุคนี้มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ศึกษาและประพันธ์ตำราซึ่งยังคงใช้ต่อมาจนถึงปัจจุบัน ในอีกด้านหนึ่งนั้นศึกษาเกี่ยวกับวาทศิลป์ด้านการบะยานโดยทั่วไปไม่เน้นเจาะจงที่อัลกุรอาน ในยุคนี้มีนักวิชาการหลายท่านที่ศึกษาและผลิตตำราเฉพาะศาสตร์ด้านนี้ เช่น อุบัยดัล อัลอัสมะรีย⁴⁹ ผู้ประพันธ์ตำราชื่อ *al-Sinā' atayn* ที่หมายถึงการผลิตงานในด้านร้อยแก้วและร้อยกรอง ในช่วงนี้วาทศิลป์ภาษาอาหรับยังไม่เป็นเช่นที่รู้จักกันในปัจจุบัน หากแต่กระจัดกระจายและมีความคาบเกี่ยวกัน (Fadl Ḥasan 'Abbās, 1997: 71-73)

ช่วงที่ 3: เช่นปัจจุบัน ช่วงนี้มีนักวิชาการเข้ามาศึกษาและประพันธ์ตำราในศาสตร์ด้านนี้มากขึ้น ที่โด่งดังและส่งอิทธิพลถึงวาทศิลป์ภาษาอาหรับในปัจจุบัน ได้แก่ अबดุลกอฮิร อัลนุรญานีย⁵⁰ ผู้ประพันธ์ตำราชื่อ *Dalā'il al-'Ijāz* และ *'Asrār al-Balāghah* ซึ่งถือเป็นการเปิดศักราชใหม่ให้กับวาทศิลป์ภาษาอาหรับ นักวิชาการท่านนี้ได้พยายามวางกฎเกณฑ์และทฤษฎีให้กับวาทศิลป์ภาษาอาหรับ โดยในตำรา *Dalā'il al-'Ijāz* ได้พูดถึงทฤษฎีกลั่นกรองซึ่งเป็นรากฐานของอรรถศิลป์โวหาร และในตำรา *'Asrār al-Balāghah* ได้พูดถึงเนื้อหาบางส่วน เช่น อุปมาโวหาร อุปลักษณ์ อุปนาม ที่ต่อมารู้จักกันในนามประจักษ์โวหาร

ต่อมาอัชชะมัคชะรีย⁵¹ ได้นำทฤษฎีของ अबดุลกอฮิร มาปฏิบัติใน *al-Kashshāf* ซึ่งเป็นตำราตีพิมพ์ที่โด่งดังของท่าน พร้อมกันนั้นก็ได้เพิ่มเติมเนื้อหาและข้อสังเกตที่แสดงให้เห็นถึงปรีชาญาณในด้านนี้ของท่าน เป็นไปได้ว่าอัชชะมัคชะรียคือคนแรกที่เริ่มแบ่งระหว่างอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหารออกจากกันเพียงแต่ยังไม่เป็นเอกเทศ และมีเนื้อหาที่คาบเกี่ยวกันอยู่

อัสสั๊กากีย⁵² ผู้ประพันธ์ตำราชื่อ *Miftāh al-'Ulūm* คือผู้ที่แบ่งระหว่างอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหารออกจากกันอย่างเป็นเอกเทศ แต่ยังคงจัดเนื้อหาบางส่วนซึ่งมารู้จักกัน

⁴⁸ รายละเอียดในเชิงอรรถที่ 42

⁴⁹ รายละเอียดในเชิงอรรถที่ 43

⁵⁰ รายละเอียดในเชิงอรรถที่ 44

⁵¹ อัชชะมัคชะรีย ชื่อเต็มคือ Abū al-Qāsim Maḥmūd ibn Umar bin Muḥammad bin 'Umar al-Zamakshariy

นักวิชาการจากสำนักคิดมูตะซิลละฮ์ ผู้ประพันธ์ *al-Kashshāf* เสียชีวิตปี ฮ.ศ.538

⁵² รายละเอียดในเชิงอรรถที่ 45

ภายหลังในชื่อวิจิตรโวหาร ให้อยู่ภายใต้หัวข้ออรรถศิลป์โวหาร วิจิตรโวหารยังไม่ถูกแบ่งชัดเจนเหมือนอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหาร จนกระทั่งในรุ่นต่อมา

นักวิชาการรุ่นต่อมาได้ย่อดำรา Miftāh al-‘Ulūm ของอัศศักรากีย เขาคือ บัทร อัลดีน บิน มาลิก⁵³ เป็นบุตรของนักวิชาการผู้ประพันธ์ตำราที่โด่งดังชื่อ ‘Alfiyyah ibn Mālik บัทร อัลดีน ได้ย่อดำราของอัศศักรากีย และจัดระเบียบเนื้อหาวิชาวาทศิลป์ภาษาอาหรับ ซึ่งเป็นคนแรกที่แบ่งวาทศิลป์อาหรับออกเป็นสามแขนง ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร (Faḍl Ḥasan ‘Abbās, 1997: 74-76)

ช่วงที่ 4: ผันสู่อนาคต หลังจากทีศาสตร์ด้านนี้มีความชัดเจนและมั่นคงแล้ว นักวิชาการด้านวาทศิลป์ภาษาอาหรับยังคงศึกษาศาสตร์นี้อย่างต่อเนื่องในประเด็นหัวข้อที่แตกต่างกัน มีผู้ศึกษาในประเด็นด้านประวัติศาสตร์ของวาทศิลป์ภาษาอาหรับ มีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวาทศิลป์อาหรับกับวาทศิลป์ของชนชาติอื่น ๆ มีการปกป้องข้อกล่าวหาที่มีต่อวาทศิลป์ภาษาอาหรับ ซึ่งล้วนแล้วเป็นประเด็นศึกษาที่กำหนดรูปร่างหน้าตาของการศึกษาด้านวาทศิลป์ภาษาอาหรับในอนาคต (Faḍl Ḥasan ‘Abbās, 1997: 77)

4.1.4 อรรถศิลป์โวหาร (علم المعاني)

หัวข้ออรรถศิลป์โวหารเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำให้ถูกต้องตามกาลเทศะ กล่าวคือ ถูกต้องตามเวลา สถานที่ และเหมาะสมกับผู้ฟัง รากฐานของอรรถศิลป์โวหารนี้มาจากทฤษฎีกลั่นกรอง ผู้วิจัยจึงนำเสนอเนื้อหาของทฤษฎีกลั่นกรองก่อนที่จะเข้าเนื้อหาของอรรถศิลป์โวหาร ซึ่งฟิฏลุ หะสัน อับบาส ได้ให้รายละเอียดไว้ (Faḍl Ḥasan ‘Abbās, 1997: 1/85-507) ดังนี้

ทฤษฎีกลั่นกรอง (نظرية النظم)

अब्दुลกอดิร อัลญูญานีย เป็นผู้คิดค้นทฤษฎีกลั่นกรอง นักวิชาการท่านนี้ให้ความหมายของทฤษฎีกลั่นกรองว่า เป็นการร้อยเรียงถ้อยคำเข้าไว้ด้วยกัน กล่าวคือ เป็นการกลั่นกรองความนึกคิดออกมาเป็นถ้อยคำ และร้อยเรียงถ้อยคำที่สื่อออกมาให้ตรงกับความคิดภายใน ทฤษฎีกลั่นกรองจึงต้องประกอบไปด้วย 2 ประการ ได้แก่ 1) ความหมายที่ต้องการสื่อ และ 2) ถ้อยคำที่ใช้สื่อความหมายนั้น ดังกล่าวนี คำหนึ่งคำที่มีตัวตนภายนอกเป็นพยัญชนะดังที่เห็น จึงสามารถสื่อถึงความหมายที่แตกต่างกันตามการร้อยเรียงถ้อยคำของผู้พูดที่มีต่อคู่สนทนา

⁵³ บัทร อัลดีน บิน มาลิก ชื่อเต็มคือ Muḥammad bin Muḥammad bin ‘Abdullah bin ‘Abdullah bin Mālik เสียชีวิตปี ฮ.ศ.680

ซึ่งการร้อยเรียงถ้อยคำออกมาเป็นคำพูดนี้เกิดจากการกลั่นกรองความหมายที่ต้องการสื่อจากความคิด
ดังนั้น อรรถศิลป์โวหารซึ่งเป็นหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำให้ถูกต้องตามกาลเทศะและเหมาะสม
กับผู้ฟัง ซึ่งเป็นการนำทฤษฎีกลั่นกรองของของอัลญูฎานีย์มาใช้ในภาคปฏิบัตินั่นเอง

4.1.4.1 ความหมายของอัลเคาะบ์รและอัลอินซาอ์

อัลเคาะบ์ร (الخبْر) หมายถึง ข้อความหรือประโยคที่มีค่าความจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง
เป็นข้อความหรือประโยคที่สามารถบอกได้ว่าข้อความหรือประโยคนั้น ๆ มีค่าความจริงเป็นจริงหรือ
เป็นเท็จเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่จะมีทั้งสองค่ารวมกันไม่ได้ และจะไม่มีสักค่าก็ได้
ตัวอย่างสำนวนเคาะบ์รในอัลกุรอาน เช่นคำกล่าวของอัลลอฮฺ ﷻ ในสุเราะฮ์อิรเราะหมาน

﴿ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ حُسْبَانٍ ﴾

(الرحمن: 5)

ความว่า “ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โคจรตามวิถีที่แน่นอน”

(อิรเราะหมาน: 5)

ถ้อยคำนี้เป็นเคาะบ์ร เพราะมีค่าความจริงหรือความเท็จอยู่ โดยค่าในข้อความนี้เป็น
ความจริงว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โคจรตามวิถีที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนและแน่นอน

อัลอินซาอ์ (الإِنْشَاء) หมายถึง ข้อความหรือประโยคที่ไม่มีค่าความจริง เป็นข้อความ
หรือประโยคที่ไม่สามารถบอกได้ว่าข้อความหรือประโยคนั้น ๆ มีค่าความจริงเป็นจริงหรือเท็จ
ตัวอย่างสำนวนอินซาอ์ในอัลกุรอาน เช่นคำกล่าวของอัลลอฮฺ ﷻ ในสุเราะฮ์อัลมะฮารีญ์ ว่า

﴿ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴾

(المعارج: 5)

ความว่า “ดังนั้น เจ้าจงอดทนด้วยความอดทนที่ดีงามเถิด”

(อัลมะฮารีญ์: 5)

ถ้อยคำนี้เป็นอินซาอ์ เพราะไม่อาจให้ค่าได้ว่าจริงหรือเท็จ แต่เป็นคำสั่งใช้ให้อดทน

วัตถุประสงค์ของอัลเคาะบ์

โดยทั่วไปแล้ว ในการสนทนาใด ๆ วัตถุประสงค์หลักของเคาะบ์ที่อยู่ในบทสนทนานั้นมี 2 ประการด้วยกัน ได้แก่

1) เพื่อให้บุรุษที่ 2 รู้ถึงค่าความจริงของเคาะบ์ที่บุรุษที่ 1 ต้องการบอก เคาะบ์ที่มีวัตถุประสงค์เช่นนี้เรียกว่ามีความหมายโดยตรง (الخبر المفيد)

2) เพื่อให้บุรุษที่ 2 รู้ว่าบุรุษที่ 1 รู้ค่าความจริงของเคาะบ์ เคาะบ์ที่มีวัตถุประสงค์เช่นนี้เรียกว่ามีความหมายโดยนัย (الفهم لا الظاهر)

นอกจากวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการนี้แล้ว เคาะบ์ยังเกิดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์อื่น ๆ ที่แตกต่างกัน ได้แก่

1) การกระตุ้นเร่งเร้า เช่น การพูดปลุกระดมยามสงครามว่า “...สวรรค์นั้นอยู่เบื้องหน้า ระหว่างท่านกับสวรรค์นั้นไม่เพียงก็ก้าวเท่านั้นเอง”

2) การแสดงออกถึงความโศกเศร้า เช่นที่ปรากฏในอัลกุรอานถึงคำพูดของมารดาของท่านหญิงมรรยัม عليها السلام เมื่อยามให้กำเนิดบุตรว่า

﴿ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ ﴾

(آل عمران: 36)

ความว่า “โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้คลอดบุตรเป็นหญิง”

(ออลิมรอน: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 36)

3) การเผยให้เห็นถึงความอ่อนแอ เช่นที่ปรากฏในอัลกุรอานถึงคำพูดของท่านนบีชะกะรียา عليه السلام ว่า

﴿ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ ﴾

(مريم: 4)

ความว่า “แท้จริงกระดุกของข้าพระองค์อ่อนแล้ว”

(มัรยัม: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่4)

4) การขอความเมตตา เช่นที่ปรากฏในอัลกุรอานถึงการอ้อนวอนขอความเมตตาต่อผู้เป็นเจ้าของนบีมุซา عليه السلام ว่า

﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي ﴾

(الفصص: 16)

ความว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้ อธรรมต่อตนเอง ดังนั้น ขอพระองค์ทรงอภัยให้แก่ข้าพระองค์ ด้วย”

(อัลเกาะคือศ: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 16)

5) การเตือนสติ เช่นที่ปรากฏการเตือนสติในอัลกุรอานว่า

﴿ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ﴾

(آل عمران: 185)

ความว่า “แต่ละชีวิตนั้นจะได้ลิ้มรสแห่งความตาย”

(ฮาลอิมรอน: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่185)

วัตถุประสงค์ของเคาะบ์รไม่ได้จำกัดอยู่เพียง 5 ประการนี้เท่านั้น เคาะบ์รยังบ่งชี้ถึง วัตถุประสงค์อื่นจากนี้ได้อีกด้วย ซึ่งจะรู้ได้จากบริบทของการสนทนา เช่น การดำหนิ การดูหมิ่น และการภาคภูมิใจ

รูปแบบของอัลเคาะบ์ร

ดังที่กล่าวไว้ในบทนำว่า อรรถศิลป์โวหารนั้นเป็นศาสตร์ว่าด้วยการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ บทสนทนาที่ใช้กับคู่สนทนาที่ให้ค่าต่อเคาะบ์รหนึ่งว่าเป็นเท่นั้นจึงต่างจาก บทสนทนาที่ใช้กับคู่สนทนาที่ให้ค่าต่อเคาะบ์รเดียวกันว่าเป็นจริง การจะสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผลจึงควรคำนึงถึงคู่สนทนาเป็นสำคัญ ดังกล่าวนี้เคาะบ์รจึงมีรูปแบบที่แตกต่างกันตามสภาพการณ์ของ

คู่สนทนา โดยเมื่อพิจารณาจากสภาพการณ์ของคู่สนทนาแล้ว จึงจำแนกรูปแบบของเคาะบ์ออกเป็น 2 ลักษณะตามสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน ได้แก่ สภาพการณ์ที่ชัดเจนและสภาพการณ์ที่ซ่อนเร้น โดยแต่ละลักษณะมีรายละเอียด ดังนี้

รูปแบบของอัลเคาะบ์ตามสภาพการณ์ที่ชัดเจน

เมื่อพิจารณาจากสภาพการณ์ที่ชัดเจน สามารถแบ่งสภาพการณ์ของคู่สนทนา ออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1) สภาพการณ์ที่ยังไม่ได้ให้คำใด: สภาพการณ์นี้คู่สนทนาไม่ได้ให้คำต่อเคาะบ์นั้น ๆ ว่าเป็นจริงหรือเป็นเท็จ อยู่ในสถานะของผู้ที่ไม่ได้เชื่อ ไม่ได้ปฏิเสธ และไม่ได้ลังเลใจ กล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้หรือยังไม่ได้รับเคาะบ์นั้น ๆ สภาพการณ์นี้ให้สนทนาด้วยเคาะบ์ที่เป็นการบอกกล่าวโดยไม่ต้องเน้นย้ำ

2) สภาพการณ์ที่ลังเลระหว่างคำจริงกับเท็จ: สภาพการณ์นี้คู่สนทนาได้รับเคาะบ์ แต่ยังไม่ได้ตัดสินใจหรือให้คำต่อเคาะบ์นั้นว่าเป็นจริงหรือเป็นเท็จ อยู่ในสถานะที่ไม่เชื่อ ไม่ปฏิเสธ แต่มีความลังเล การสนทนาในสภาพการณ์นี้จึงควรเน้นย้ำเคาะบ์นั้น

3) สภาพการณ์ที่ให้คำว่าเป็นเท็จ: สภาพการณ์นี้คู่สนทนาได้ให้คำเคาะบ์ที่ได้รับแล้วว่า เป็นเท็จ มีสถานะเป็นผู้ปฏิเสธเคาะบ์นั้น การสนทนาต่อคู่สนทนาที่อยู่ในสภาพการณ์นี้จึงจำเป็นต้องเน้นย้ำและเร่งเร้า การเน้นย้ำนี้อาจทวีมากขึ้นตามระดับการปฏิเสธของคู่สนทนา

มีปรากฏในอัลกุรอานถึงตัวอย่างการใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับคู่สนทนาตามสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ، إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ ، قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ، قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿﴾

(يس: 13-16)

ความว่า “และจงเล่าเรื่องชาวเมือง (อันฏอกียะฮฺ) แก่พวกเขา เมื่อมีทูตหลายคนมายังเมืองนั้น, เมื่อเราส่งทูตสองคนไปยังพวกเขา

พวกเขาได้ปฏิเสธเขาทั้งสอง ดังนั้น เรา (อัลลอฮฺ) จึงเพิ่มพลังด้วยการส่งทูตคนที่สาม แล้วพวกเขา (บรรดาทูต) ได้กล่าวว่า แท้จริงพวกเราถูกส่งมายังพวกท่าน, พวกเขา (ชาวเมือง) กล่าวว่า พวกท่านมิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นสามัญชนเช่นเดียวกับพวกเรา และพระผู้ทรงกรุณาปรานีมิได้ประทานสิ่งใดลงมา พวกท่านมิได้เป็นอื่นใดนอกจากกล่าวเท็จ, พวกเขา(บรรดาทูต) กล่าวว่า พระเจ้าของเรารู้ดียิ่งว่า แท้จริง เราถูกส่งมายังพวกท่านอย่างแน่นอน”

(ยาสีน: 13-16)

เมื่อพิจารณากลุ่มอายะฮฺนี้พบว่ามีการใช้ถ้อยคำที่ความหมายเดียวกันแต่การร้อยเรียงแตกต่างกันตามสภาพการณ์ของคู่สนทนา โดยชาวเมืองซึ่งเป็นคู่สนทนาในอายะฮฺนี้ได้ปฏิเสธทูตที่ส่งมาก่อนหน้า ทูตปัจจุบันจึงตอบด้วยถ้อยคำที่มีการเน้นย้ำว่า ﴿إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ﴾ เป็นการเน้นย้ำด้วย (وَإِ) ต่อเมื่อคู่สนทนายังปฏิเสธ ต้อตัง และเป็นปฏิปักษ์กับทูตที่ส่งมา ทูตจึงต้องตอบกลับด้วยถ้อยคำที่เพิ่มการเน้นย้ำอีกว่า ﴿رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ﴾ ซึ่งเป็นการเน้นย้ำด้วยการสาบาน (وَإِ) และ (لَا مَلَأَ كَيْدًا)

จากสภาพการณ์ที่ชัดเจนของคู่สนทนาจึงจำแนกรูปแบบของเคาะบ์รออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

- 1) เคาะบ์รที่ไม่ต้องมีการเน้นย้ำ สำหรับคู่สนทนาที่ยังไม่ได้ให้ค่าว่าเป็นจริงหรือเท็จ
- 2) เคาะบ์รที่มีการเน้นย้ำ สำหรับคู่สนทนาที่ลังเลว่าจะให้ค่าจริงหรือเท็จ และคู่สนทนาที่ให้ค่าว่าเป็นเท็จ

รูปแบบของอัลเคาะบ์รตามสภาพการณ์ที่ซ่อนเร้น

ในขณะที่เป้าหมายของการปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาตามสภาพการณ์ที่ชัดเจนนั้นเป็นไปเพื่อให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล แต่บ่อยครั้งที่การมอันคมคายไม่ได้มาจากการปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาตามสภาพการณ์ที่ชัดเจนได้กำหนดไว้ เราจึงอาจพบการปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาที่ให้ค่าเคาะบ์รเป็นเท็จด้วยวิธีการเดียวกันกับคู่สนทนาที่ให้ค่าเคาะบ์รเป็นจริง ดังกล่าวนี้เป็นรูปแบบของเคาะบ์รตามสภาพการณ์ที่ซ่อนเร้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1) การปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาที่ไม่ได้ให้คำใด ๆ กับเคาะบ์ด้วยลักษณะเดียวกันกับคู่สนทนาที่ให้คำกับเคาะบ์ จึงสื่อสารด้วยการเน้นย้ำกับคู่สนทนาที่เมื่อพิจารณาจากสภาพการณ์ที่ชัดเจนแล้ว ไม่ควรและไม่จำเป็นต้องสื่อสารด้วยการเน้นย้ำ มีตัวอย่างปรากฏในอัลกุรอานถึงบทสนทนาที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวกับบิรูหฺ عليه السلام ด้วยสำนวนเน้นย้ำ ทั้งที่เมื่อพิจารณาจากสภาพการณ์ที่ชัดเจนแล้ว ท่านคือศาสดาประกาศกผู้ถูกรับและปฏิบัติตามคำสั่งใช้จากผู้เป็นเจ้าเสมอ ไม่จำเป็นต้องสนทนาด้วยการเน้นย้ำ โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَأَصْنَعُ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الْذِّينِ

ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ﴾

(هود:37)

ความว่า “และเจ้าจงสร้างเรือภายใต้สายตาของเราตามคำบัญชาของเรา และอย่ามาพูดกับข้าถึงบรรดาผู้อธรรม⁵⁴ แท้จริงพวกเขาจะถูกจมน้ำตาย

(ฮุด: 37)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้เน้นย้ำในส่วนท้ายของอายะฮ์ที่เป็นการบอกข่าวการจมน้ำของกลุ่มชนของท่าน ทั้ง ๆ ที่ตามสภาพการณ์ที่ชัดเจนนั้นบิรูหฺไม่ได้ตั้งคำถามต่อคำสั่งใช้ของพระองค์เลย แต่ในสภาพการณ์ที่ซ่อนเร้นนั้น เมื่อบิรูหฺได้รับคำสั่งว่า “เจ้าจงสร้างเรือ” ก็เกิดความสงสัยขึ้นและเฝ้าถามกับตนเองว่า จะเกิดสิ่งใดขึ้นกับหมู่ชนที่ดื้อรั้นนี้? ทำไมถึงให้สร้างเรือตรงนี้ทั้งที่ไม่มีน้ำ? ผู้เป็นเจ้าจงลงโทษพวกเขาด้วยน้ำหรือ? ความสงสัยและเฝ้าถามที่เกิดขึ้นในตัวตนของบิรูหฺ ทำให้อัลลอฮ์ ﷻ สนทนากับท่านด้วยถ้อยคำที่ใช้สำนวนการเน้นย้ำ พระองค์จึงกล่าวว่า “และอย่ามาพูดกับข้าถึงบรรดาผู้อธรรม แท้จริงพวกเขาจะถูกจมน้ำตาย”

2) การปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาที่ให้คำเคาะบ์เป็นจริงด้วยลักษณะเดียวกันกับคู่สนทนาที่ให้คำเคาะบ์เป็นเท็จ จึงสื่อสารด้วยการเน้นย้ำที่ทวีความหนักแน่นยิ่งขึ้น มีตัวอย่างปรากฏในอัลกุรอานโดยอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงกำเนิดแรกของมนุษย์และลำดับขั้นตอนการกำเนิดมนุษย์ จากนั้นพระองค์ก็จบเรื่องการกำเนิดนี้ด้วยการกล่าวถึงการตายว่า

⁵⁴

อย่ามาขอความช่วยเหลือให้แก่พวกอธรรม พวกเขาจะได้รับความหายนะอย่างแน่นอน

﴿ تُمْ إِنَّكُمْ بِعَدَدِ ذٰلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴾

(المؤمنون: 15)

ความว่า “หลังจากนั้น แท้จริงพวกเขาต้องตายอย่างแน่นอน”

(อัลมูอฺมีนูน: 15)

ในอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงความตายซึ่งเป็นวิถีที่พระองค์กำหนดไว้ ไม่มีผู้ใดปฏิเสธ แต่พระองค์กล่าวถึงสัจธรรมที่ไม่มีผู้ใดปฏิเสธนี้ด้วยสำนวนการเน้นย้ำมากกว่าหนึ่งที่ โดยในอายะฮ์นี้มีการเน้นย้ำด้วย (بِ) ด้วย (لَا) และด้วยประโยคค่านาม ซึ่งสาเหตุของการสนทนาด้วยสำนวนเน้นย้ำกับสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องเน้นย้ำนี้ก็คือสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ของมนุษย์นั่นเอง ที่แม้จะรับรู้ยอมรับ และไม่เคยปฏิเสธความตาย แต่พฤติกรรมและวิถีชีวิตนั้นบ่งชี้ถึงการละเลยเพิกเฉยต่อความตายที่จะต้องพบเจอ ดังกล่าวนี้อัลลอฮ์จึงสนทนาถึงเรื่องความตายด้วยสำนวนเน้นย้ำ เป็นการสนทนาที่แม้จะออกจากสภาพการณ์ที่ชัดเจน (คือไม่ปฏิเสธความตาย) แต่ไม่ออกจากสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ (คือเพิกเฉยต่อความตาย)

3) การปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาที่ให้คำเคาะบร์เป็นเท็จด้วยลักษณะเดียวกันกับคู่สนทนาที่ให้คำเคาะบร์เป็นจริง จึงสื่อสารโดยปราศจากการเน้นย้ำใด ๆ มีตัวอย่างปรากฏในอัลกุรอานถึงข้อความที่อัลลอฮ์ ﷻ สนทนากับชาวมักกะฮ์ถึงความเป็นเจ้าของพระองค์ว่า

﴿ إِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ ﴾

(النحل: 22)

ความว่า “พระเจ้าของพวกเจ้านั้นคือพระเจ้าองค์เดียว”

(อันนะฮล: 22)

ในอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ได้กล่าวยืนยันความเป็นเอกะของพระองค์กับชาวมักกะฮ์ผู้นับถือเจ้าหลากหลายและปฏิเสธความเป็นเจ้าองค์เดียว เมื่อพิจารณาจากสภาพการณ์ที่ชัดเจนแล้ว สำนวนในการสนทนาสมควรเป็นไปในลักษณะของการเน้นย้ำ แต่อัลลอฮ์ได้สนทนาถึงความเป็นเอกะของพระองค์กับกลุ่มชนที่ปฏิเสธความเป็นเอกะของพระองค์ด้วยสำนวนที่ปราศจากการเน้นย้ำ เพื่อบอกว่าประเด็นที่พระองค์นำเสนอเป็นสัจธรรมที่รับรู้ได้โดยสามัญ และหลักฐานที่บ่งชี้ถึงความเป็นเจ้าองค์เดียวนี้มีให้เห็นได้โดยทั่วไปทั้งจักรวาล

4.1.4.2 อัลอินชาอ์ (الإِنْشَاءُ)

อินชาอ์ หมายถึง ข้อความหรือประโยคที่ไม่มีค่าความจริง เป็นข้อความหรือประโยคที่ไม่สามารถบอกได้ว่าข้อความหรือประโยคนั้น ๆ มีค่าความจริงเป็นจริงหรือเท็จ ซึ่งข้อความหรือประโยคลักษณะเช่นนี้มีรายละเอียดแยกย่อยออกไป ดังนี้

ประเภทของอัลอินชาอ์

อินชาอ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อัลอินชาอ์ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ (الإِنْشَاءُ الطَّلَبِيّ) และอัลอินชาอ์ ฮัยอัยรุ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ (الإِنْشَاءُ غَيْرِ الطَّلَبِيّ) กล่าวคือ ข้อความหรือประโยคที่เรียกร้องให้มีสิ่งใดเกิดขึ้นจากข้อความหรือประโยคนั้น เรียกว่าอินชาอ์ฎะลาละฮียะฮ์ เช่น “จงพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจงชำระซะกาต” (ความหมายอัลกุรอาน อัลบะเกาะเราะฮ์: 43) ส่วนข้อความหรือประโยคที่ไม่เรียกร้องให้มีสิ่งใดเกิดขึ้นจากข้อความหรือประโยคนั้น เรียกว่าอินชาอ์ ฮัยอัยรุ ฎะลาละฮียะฮ์ เช่น ข้อความหรือประโยคที่แสดงถึงการดำเนิน การชื่นชม และความประหลาดใจ

เนื้อหาของอัลอินชาอ์ ฮัยอัยรุ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาด้านวาทศิลป์ และสำนวนอัลอินชาอ์ ฮัยอัยรุ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ ส่วนใหญ่เป็นเคาะบ์รันกวีวิชาการด้านวาทศิลป์ ภาษาอาหรับจึงไม่ศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ และไม่จัดอยู่ในอรรถศิลป์โวหาร หัวข้อต่อจากนี้จึงจะนำเสนอเฉพาะรายละเอียดของ อัลอินชาอ์ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ เท่านั้น

อัลอินชาอ์ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ (الإِنْشَاءُ الطَّلَبِيّ)

ข้อความหรือประโยคที่เป็น อัลอินชาอ์ อัฎฎะลาละฮียะฮ์ นั้นปรากฏอยู่ในสำนวนที่หลากหลาย เช่น สำนวนคำสั่งใช้ สำนวนคำสั่งห้าม สำนวนที่แสดงถึงความหวัง สำนวนเรียกร้อง และสำนวนคำถาม โดยแต่ละสำนวนมีรายละเอียด ดังนี้

1) สำนวนคำสั่งใช้ (الأمر): เป็นการขอให้กระทำจากผู้ที่มีสถานะเหนือกว่า มีปรากฏตัวอย่างของสำนวนการสั่งใช้โดยทั่วไปในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ﴾

(البقرة:110)

ความว่า “และพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดเถิด

และจงชำระชะกาตเสีย”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 110)

สำนวนคำสั่งใช้ไม่ได้มีเฉพาะในรูปแบบของกริยาคำสั่งเท่านั้น แต่ยังปรากฏในรูปแบบอื่น ๆ ที่ล้วนแล้วมีความหมายที่บ่งชี้ถึงคำสั่งใช้เช่นเดียวกัน ได้แก่ อาการนามที่แทนคำกริยา (المضارع المقرون بلام الأمر), คำกริยาปัจจุบันกาลที่อยู่คู่กับลาม อัลอัมร (المصدر النائب عن فعل الأمر), และคำนามที่เป็นกริยาคำสั่ง (اسم فعل الأمر)

นอกจากนี้ ยังพบว่าบ่อยครั้งที่ข้อความหรือประโยคมาในรูปแบบของสำนวนคำสั่งใช้ แต่ความหมายบ่งชี้เป็นอย่างอื่น เช่น

- การชี้แนะให้กระทำ: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึงการชี้แนะให้กระทำอยู่หลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ ﴾

(البقرة: 282)

ความว่า “บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! เมื่อพวกเจ้าต่างมีหนี้สินกันจะด้วยหนี้สินใด ๆ ก็ตาม จนกว่าจะถึงกำหนดเวลา (ใช้หนี้) ที่ถูกระบุไว้แล้ว ก็จงบันทึกหนี้สินนั้นเสีย”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 282)

- การชี้้นำให้พิจารณา: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึงการชี้้นำให้พิจารณาอยู่หลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ﴾

(العنكبوت: 20)

ความว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) จงท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินแล้ว
พิจารณาดูว่าพระองค์ทรงให้บังเกิดอย่างไร”

(อัลอันกะบูต: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 20)

- การบอกว่าอนุญาต: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึง
การอนุญาตหลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ

الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ﴾

(البقرة:187)

ความว่า “และจงกิน และดื่ม จนกระทั่งเส้นขาวจะประจักษ์แก่พวก
เจ้าจากเส้นดำเนื่องจากแสงรุ่งอรุณ”

(อัลบะเกาะเราะฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 187)

- การบ่งถึงความแปลกประหลาดใจ: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มี
ความหมายถึงความประหลาดใจอยู่หลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่

﴿أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ﴾

(الإسراء:48)

ความว่า “จงดูเถิด พวกเขายกอุทาหรณ์แก่เจ้าอย่างไร”

(อัลอิสรออ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 48)

- การเยาะเย้ยดูถูก: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึง
การเยาะเย้ยดูถูกอยู่หลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่

﴿لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ﴾

(البقرة:65)

ความว่า “พวกเจ้าจงเป็นสิ่งที่ถูกขับไล่ให้ห่างไกล”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 65)

- การยกย่องให้เกียรติ: มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึงการยกย่องให้เกียรติอยู่หลายแห่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ءَامِينَ﴾

(الحجر: 46)

ความว่า “พวกเจ้าจงเข้าไปในนั้นด้วยความศานติและปลอดภัย”

(อัลฮิจญ์ร: อายะฮฺที่ 46)

- การแสดงถึงสถานะที่เท่าเทียม: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึงการแสดงสถานะที่เท่าเทียม เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿أَصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ﴾

(الطور: 16)

ความว่า “จงเข้าไปเผาไหม้ในนั้น พวกเจ้าจะทนได้หรือทนไม่ได้ก็เท่าเทียมกันสำหรับพวกเจ้า”

(อัลญูธ: ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่ 16)

- การอ่อนวอนขอ: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งใช้ที่มีความหมายถึงการอ่อนวอนขอ เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِي﴾

(نوح: 28)

ความว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้าพระองค์และพ่อแม่ของข้าพระองค์และผู้ที่มาในบ้านของข้าพระองค์”

(นูห: ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่ 28)

2) **สำนวนคำสั่งห้าม (اللهي):** เป็นการขอให้ยุติการกระทำจากผู้ที่มีสถานะเหนือกว่า สำนวนนี้มีรูปแบบเดียว คือ กริยาปัจจุบันกาลที่อยู่คู่กับ ลา อันนาฮิยะฮฺ (المضارع المنهية بلا الناهية)

นอกจากสำนวนคำสั่งห้ามจะมีจุดประสงค์เพื่อให้ยุติการกระทำแล้ว บ่อยครั้งเราจะพบว่ามีการใช้รูปแบบสำนวนนี้โดยมุ่งจุดประสงค์อื่นนอกเหนือจากการขอให้ยุติการกระทำ เช่น

- การชี้แนะให้กระทำ: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งห้ามที่มีความหมายถึงการชี้แนะให้กระทำ เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءٍ إِن تَبَدَّلَ لَكُمْ تَسْوِئَةً ﴾

(101:๘๘๙)

ความว่า “จงอย่าถามถึงสิ่งต่าง ๆ หากสิ่งเหล่านี้ถูกเปิดเผยขึ้นแล้วมันก็จะก่อให้เกิดความเลวร้าย”

(อัลมาอิดะฮฺ: ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่ 101)

- การทำให้เกิดความสิ้นหวัง: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งห้ามที่มีความหมายถึงการทำให้เกิดความสิ้นหวัง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا جُزُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾

(التحريم: 7)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย วันนี้พวกเจ้าอย่าได้แก้ตัวเลย อันความจริงพวกเจ้าจะถูกตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้”

(อัตตะหฺรึม: อายะฮฺที่ 7)

- การลดคุณค่า: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งห้ามที่มีความหมายถึงการลดคุณค่า เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่าตายเป็นอันขาดนอกจากในฐานะที่พวก
เจ้าเป็นผู้มอบน้อมเท่านั้น”

(อาลอิมรอน: 102)

- การส่งเสริมให้ออดทน: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งห้าม
ที่มีความหมายถึงการส่งเสริมให้ออดทน เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่

﴿ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا ﴾

(التوبة: 40)

ความว่า “ท่านอย่าเสียใจ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงอยู่กับเรา”

(อัตเตาบะฮ์: 40)

- การอ้อนวอนขอ: มีปรากฏในอัลกุรอานหลายแห่ง ถึงสำนวนคำสั่งห้ามที่มีความ
หมายถึงการอ้อนวอนขอ เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่

﴿ رَبَّنَا لَا تُرْغِ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا ﴾

(آل عمران: 8)

ความว่า “โอ้พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา โปรดอย่าให้หัวใจของพวกเรา
เอนเอียงออกจากความจริงเลยหลังจากที่พระองค์ได้ทรงแนะนำแก่
พวกเราแล้ว”

(อาลอิมรอน: 8)

3) **สำนวนมุ่งมาดปรารถนา(التمنى):** เป็นการขอสิ่งที่ปรารถนาโดยไม่มุ่งหมายว่า
จะต้องได้รับสิ่งนั้น สำนวนนี้เป็นสำนวนที่แสดงถึงความหวังเช่นเดียวกับสำนวนคาดหวังรอคอย
(الترجى) แต่มีข้อแตกต่างกันตรงที่สำนวนคาดหวังรอคอยนั้นเป็นความหวังพร้อมกับเผื่อรอให้ได้รับใน
สิ่งที่ต้องการ ในขณะที่สำนวนมุ่งมาดปรารถนาไม่ใช่เช่นนั้น ดังกล่าวนี้ นักวิชาการด้านวาทศิลป์จึงจัด
ให้สำนวนมุ่งมาดปรารถนาเป็นอัลอินชาอ์ อัลฎุอะละบียะ เพราะสำนวนนี้เป็นเพียงการขอสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ในขณะที่สำนวนคาดหวังรอคอยไม่จัดอยู่ในประเภทเดียวกันเพราะเป็นการเผื่อรอเพื่อให้ได้รับสิ่งนั้น
ด้วย การจำแนกประเภทนี้จึงเป็นไปตามจุดประสงค์ของแต่ละสำนวนนั่นเอง

คำบุพบทหลักของสำนวนมุ่งมาดปรารถนาคือ (ليت) ดังที่มีปรากฏอย่างชัดเจนหลายที่ในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ يَقُولُ يَلْبِغُنِي قَدَمْتُ حَيَاتِي ﴾

(الفجر: 24)

ความว่า “เขาจะกล่าวว่า โอ ฉันน่าจะทำได้ทำความดีไว้ล่วงหน้าสำหรับชีวิตของฉัน”

(อัลฟัจญรฺ: 24)

นอกจาก (ليت) ที่เป็นคำบุพบทหลักของสำนวนนี้แล้ว ยังมีคำบุพบทอื่น ๆ ที่เมื่ออยู่ในข้อความหรือประโยคแล้วสื่อความหมายถึงการขอสิ่งที่ปรารถนาเช่นเดียวกัน เช่น (لو) (هل) และ (لعل) โดยมีปรากฏในอัลกุรอานหลายตำแหน่ง เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا ﴾

(الأعراف: 53)

ความว่า “มีบรรดาผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเราบ้างไหมซึ่งพวกเขาจะได้ขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเรา”

(อัลอะอฺรอฟ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 53)

4) สำนวนเรียกหา (النداء): เป็นการขอให้คู่สนทนาตอบรับการเรียก โดยใช้คำบุพบทแทนกริยาการเรียก คำบุพบทในสำนวนเรียกหานี้มี 8 คำด้วยกัน ได้แก่ (يا) (الهمزة) (أي) (أَي) (أَيَا) (هيا) (وا) (آ) โดย (الهمزة) (أي) ใช้เรียกในระยะใกล้ และคำบุพบทอื่นจากสองคำนี้ใช้สำหรับการเรียกระยะไกล

สำนวนเรียกหานี้มีปรากฏหลายที่ในอัลกุรอาน โดยเป็นการเรียกเพื่อส่งสัญญาณให้คู่สนทนาว่าเนื้อหาที่กำลังจะสื่อสารนั้นเป็นเรื่องสำคัญ เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴾

(البقرة: 153)

ความว่า “บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงอาศัยความอดทนและการละหมาดเถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงอยู่ร่วมกับผู้อดทนทั้งหลาย”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: 153)

นอกจากจุดประสงค์เพื่อให้คู่สนทนาตอบรับการเรียก และส่งสัญญาณถึงความสำคัญของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสารแล้ว ส่วนวนเรียกหาในข้อความหรือประโยคยังเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่นได้ด้วยเช่นกัน ดังที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึงส่วนวนเรียกหาแต่สื่อความหมายถึงการคร่ำครวญเสียใจ เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَحْسَرْتَنِي عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ

وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ

(الزمر: 56)

ความว่า “มิฉะนั้น ชีวิตหนึ่งจะกล่าวว่า โอ้ความหายนะจงประสบแก่ข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์ทอดทิ้ง (หน้าที่) ที่มีต่ออัลลอฮ์ และข้าพระองค์เคยอยู่ในหมู่ผู้เะาะเย้ยอีกด้วย”

(อัซซุมัร: 56)

5) ส่วนวนคำถาม (الاستفهام): เป็นการขอรู้อข้อมูลที่ไม่เคยได้รับหรือได้รู้มาก่อน คำที่บ่งชี้ถึงส่วนวนคำถามมี 11 คำด้วยกัน โดย 2 คำเป็นบุพบท ได้แก่ (الهمزة) และ (هل) และอีก 9 คำเป็นคำนาม ได้แก่ (من)، (ما)، (متى)، (أين)، (أين)، (أى)، (كيف)، (كم)، (أى) ซึ่งแต่ละคำมีรายละเอียดและกฎเกณฑ์การใช้ที่แตกต่างกันไป

ในอัลกุรอานมีการใช้คำที่บ่งชี้ถึงส่วนวนคำถามที่หลากหลาย บางส่วนใช้โดยมีวัตถุประสงค์ตรงกันกับวัตถุประสงค์ของส่วนวนคำถาม ซึ่งพบได้โดยทั่วไปในอัลกุรอาน และบางส่วนก็ใช้ส่วนวนคำถามเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ได้แก่

- การเน้นย้ำ: บางครั้งส่วนวนคำถามก็ไม่ได้มีมาเพื่อขอคำตอบ แต่เพื่อเน้นย้ำข้อมูลที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอาน ถึงส่วนวนคำถามที่สื่อถึงการเน้นย้ำข้อมูลที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ فَلَمَّا اسْتَيْسُّوْا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوْا
 أَنَّ اٰبَاكُمْ قَدْ اٰخَذَ عَلَيَّكُمْ مَّوْتِقًا مِّنْ اَللّٰهِ ﴾

(يوسف: 80)

ความว่า “ดั่งนั้น เมื่อพวกเขาหมดอาลัยจากเขา พวกเขาก็หันหน้าเข้า
 ปรึกษากันตามลำพัง พี่คนโตของพวกเขาบอกว่า พวกท่านไม่รู้ดอก
 หรือว่า พ่อของพวกท่านได้เอาสัญญาอย่างมั่นคงจากอัลลอฮ์แก่พวก
 ท่าน”

(ยูสุฟ: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 80)

- การยอมรับ: และบ่อยครั้งที่สำนวนคำถามมีมาเพื่อให้คู่สนทนายอมรับตามที่อยู่
 ต้องการ เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอาน ถึงสำนวนคำถามที่ถามเพื่อให้คู่สนทนายอมรับตามที่อยู่
 ต้องการ อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ اَلَسْتَ بِرَبِّكُمْ ﴾

(الأعراف: 172)

ความว่า “ข้ามิใช่พระเจ้าของพวกเจ้าดอกหรือ”

(อัลอะอรอฟ: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 172)

- การปฏิเสธ: ในกรณีนี้ สำนวนคำถามไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อขอความรู้ในสิ่งที่ไม่รู้
 แต่เป็นการใช้สำนวนคำถามเพื่อบ่งถึงการปฏิเสธ เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำถาม
 ลักษณะนี้ ที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ اَفَاَصْفَنكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَاَتَّخَذَ مِنْ اَلْمَلٰٓئِكَةِ اِنۡثٰٓءًا ﴾

(الإسراء: 40)

ความว่า “พระเจ้าของพวกเจ้าทรงเลือกลูกผู้ชายให้แก่พวกเจ้า และ
 พระองค์ทรงเลือกเอามะลาอิกะฮ์เป็นลูกผู้หญิงกระนั้นหรือ”

(อัลอิสรอฮ์: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 40)

นอกจากจุดประสงค์เพื่อปฏิเสธแล้ว การใช้สำนวนคำถามในบางกรณียังเพื่อเป็นการขู่สาบได้อีกด้วย เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึงสำนวนคำถามลักษณะนี้ ที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ﴾

(อัลมรอัน: 101)

ความว่า “และอย่างไรเล่าที่พวกเจ้าจะปฏิเสธศรัทธากัน ทั้งๆที่พวกเจ้านั้นมีบรรดาโองการของอัลลอฮ์ถูกอ่านแก่พวกเจ้าอยู่ และยังมีเราะสุลของพระองค์อยู่ในหมู่พวกเจ้าด้วย”

(อัลอิมรอน: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 101)

- นอกจากจุดประสงค์เพื่อการเน้นย้ำและการปฏิเสธแล้ว สำนวนคำถามยังบ่งชี้ถึงจุดประสงค์อื่น ๆ อีกมากมาย อาทิเช่น ถามเพื่อเสียดสี ถามเพื่อเยาะเย้ย ถามเพื่อขู่เข็ญ ถามเพื่อเตือนคู่สนทนา

4.1.4.3 การจำกัดความ (القصر)

ความหมายของการจำกัดความ

การจำกัดความ หมายถึง การนำสิ่งหนึ่งมาเจาะจงอีกสิ่งหนึ่งโดยมีรูปแบบที่จำเพาะองค์ประกอบของการจำกัดความ

เพื่อให้การจำกัดความมีความสมบูรณ์ จึงต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ สิ่งที่มาเจาะจง (المقصور) และสิ่งที่ถูกเจาะจง (المقصور عليه)

ประเภทของการจำกัดความ

การจำกัดความมีหลากหลายประเภทตามการจำแนกที่แตกต่างกัน โดยจำแนกด้วยการพิจารณาองค์ประกอบ และจำแนกด้วยการพิจารณาความเป็นจริงที่เกิดขึ้น มีรายละเอียดดังนี้

1) การจำแนกโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของการจำกัดความได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

- การนำเอาคุณลักษณะมาเจาะจง (قصر صفة على موصوف) เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึงการเจาะจงในลักษณะนี้ ที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ إِنَّمَا تَخَشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ ﴾

(ฟาฏร: 28)

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่มีความรู้จากปวงป่าวของพระองค์เท่านั้น
ที่เกรงกลัวอัลลอฮ์”

(ฟาฏร: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่28)

การเจาะจงในอายะฮ์นี้เป็นการนำคุณลักษณะ (صفة) มาเจาะจงสิ่งที่ถูกให้
คุณลักษณะ(موصوف) โดยคุณลักษณะที่ปรากฏอยู่ในอายะฮ์นี้คือ การเกรงกลัวอัลลอฮ์ และสิ่งที่ถูก
ให้คุณลักษณะในอายะฮ์นี้คือ บรรดาผู้ที่มีความรู้ ดังกล่าวนี้ คุณลักษณะการเกรงกลัวอัลลอฮ์จึงเป็น
สิ่งที่มาเจาะจง(المقصور) และบรรดาผู้มีความรู้ซึ่งถูกให้คุณลักษณะจึงเป็นสิ่งที่ถูกเจาะจง(المقصور عليه)

- การนำเอาสิ่งที่ถูกให้คุณลักษณะมาเจาะจง (قصر موصوف على صفة) เช่นที่มี
ปรากฏในอัลกุรอานถึงการเจาะจงในลักษณะนี้ ที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่

﴿ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ ﴾

(อัล عمران: 144)

ความว่า “และมุฮัมมัดนั้นหาใช่อื่นใดไม่นอกจากเป็นเราะสุลผู้หนึ่ง
เท่านั้น”

(อัลอิบรอฮิม: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่144)

การเจาะจงในอายะฮ์นี้เป็นการนำสิ่งที่ถูกให้คุณลักษณะ (موصوف) มาเจาะจง
คุณลักษณะ(صفة) โดยสิ่งที่ถูกให้คุณลักษณะที่ปรากฏอยู่ในอายะฮ์นี้คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ
และคุณลักษณะที่ปรากฏอยู่ในอายะฮ์นี้คือ การเป็นเราะสุล ดังกล่าวนี้ ผู้ที่ถูกให้คุณลักษณะคือ
ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ จึงเป็นสิ่งที่มาเจาะจง (المقصور) และคุณลักษณะคือการเป็นเราะสุลจึงเป็นสิ่งที่
ถูกเจาะจง (المقصور عليه)

2) การจำแนกโดยพิจารณาจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

- การจำกัดความแบบหะกีย (فصر حقيقي) คือ การนำเอาสิ่งที่มาเจาะจงมาจำกัด สิ่งที่ถูกเจาะจงโดยมีความจริงหรือข้อเท็จจริงยืนยันการจำกัดความนี้ เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึง การเจาะจงลักษณะนี้ โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

(الفاتحة: 5)

ความว่า “เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์เคารพ
อิวาตะฮฺ และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือ”

(อัลฟาตีหะฮฺ: 5)

การจำกัดความแบบหะกียเป็นการจำกัดความที่ความจริงเป็นสิ่งยืนยันให้กับการ จำกัดความนั้น เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบในอายะฮฺนี้พบว่าสิ่งที่มาเจาะจง (المقصور) ในอายะฮฺนี้ คือการเคารพอิวาตะฮฺและการขอความช่วยเหลือ และสิ่งที่ถูกเจาะจง (المقصور عليه) ในอายะฮฺนี้ คืออัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งตรงกับความจริงที่การเคารพสักการะและการขอความช่วยเหลือถูกจำกัดไว้ สำหรับอัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้น

- การจำกัดความแบบอิฎออฟีฮฺ (فصر اضائي) คือ การนำสิ่งที่มาเจาะจงมาจำกัดสิ่งที่ถูก เจาะจงโดยไม่มีความเป็นจริงหรือข้อเท็จจริงมายืนยันการจำกัดความ เช่นที่มีปรากฏในอัลกุรอานถึง การเจาะจงลักษณะนี้ โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ﴾

(آل عمران: 144)

ความว่า “และมุฮัมมัดนั้นหาใช่อื่นใดไม่นอกจากเป็นเราะสุลผู้หนึ่ง
เท่านั้น”

(อาลอิมรอน: ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่144)

การจำกัดความแบบอภิวุฒิปุ้ยเป็นการจำกัดความที่ความจริงไม่ได้เป็นสิ่งยืนยันให้กับ การจำกัดความนั้น เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบในอายะฮ์นี้พบว่าสิ่งที่มาเจาะจง (المقصور) ในอายะฮ์ นี้คือท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่ถูกเจาะจง (المقصور عليه) ให้กับท่านในอายะฮ์นี้คือคุณลักษณะการ เป็นเราะสุล ซึ่งไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง เพราะความจริงนั้นมีหลายคุณลักษณะอยู่ในตัวท่านนบิ เช่น การเป็นผู้นำ การเป็นผู้ปฏิบัติภารกิจการะ ไม่ได้จำกัดเฉพาะคุณลักษณะการเป็นเราะสุลเท่านั้น

รูปแบบของการจำกัดความ

การจำกัดความมีหลายรูปแบบ รูปแบบที่สำคัญและจะกล่าวถึงในที่นี้มี 4 รูปแบบ ได้แก่

1) จำกัดความด้วยการปฏิเสธและการยกเว้น ได้แก่ (لا) และ (لا): รูปแบบนี้คำถูก เจาะจงจะอยู่ด้านหลังคำที่บ่งถึงการยกเว้น (لا) เช่นที่มีการจำกัดความรูปแบบนี้ปรากฏในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴾

(هود:88)

ความว่า “และความสำเร็จของฉันจะไม่เกิดขึ้น เว้นแต่ด้วยความ ช่วยเหลือของอัลลอฮ์”

(ฮุด: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่88)

2) จำกัดความด้วย (لا): รูปแบบนี้เป็นรูปแบบตายตัวว่าคำที่ถูกเจาะจงจะต้องอยู่ ด้านหลัง เช่นที่มีการจำกัดความรูปแบบนี้ปรากฏในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ إِنَّمَا نَحْنُ اللَّهُ مِنْ عِبَادِهِ الْعَلَمَتُونَ ﴾

(ناط:28)

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์ เท่านั้นที่เกรงกลัวอัลลอฮ์”

(ฟาฎีร: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่28)

3) จำกัดความด้วยการเชื่อมคำโดยใช้ (لا) หรือ (بِ) หรือ (لِ): รูปแบบนี้จะมีข้อแตกต่างของคำเชื่อมแต่ละคำ โดยการเชื่อมคำด้วย (لا) นั้น คำที่ถูกเจาะจงจะอยู่ด้านหน้าของคำเชื่อม ส่วนการเชื่อมคำด้วย (بِ) หรือ (لِ) คำที่ถูกเจาะจงจะอยู่ด้านหลังของคำเชื่อม

4) จำกัดความด้วยการสลับตำแหน่งของประโยค โดยนำเอาคำที่อยู่ในตำแหน่งท้ายมาไว้ในตำแหน่งหน้า: การจำกัดความด้วยรูปแบบนี้คำที่ถูกเจาะจงจะอยู่ด้านหน้า เช่นที่มีการจำกัดความรูปแบบนี้ปรากฏในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴾

(هود:88)

ความว่า “และความสำเร็จของฉันจะไม่เกิดขึ้น เว้นแต่ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์”

(ฮุด: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่88)

นอกจากรูปแบบการปฏิเสธและการยกเว้นแล้ว ในอายะฮ์นี้ก็ยังมียุทธศาสตร์การจำกัดความด้วยการสลับตำแหน่งของประโยคในคำว่า أُنِيبُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ โดยได้นำส่วน الجارو الجارو คือคำว่า عليه และ إليه มาหน้าคำว่า تَوَكَّلْتُ และคำว่า أُنِيبُ ซึ่งตามปกติของการเรียงลำดับคำในประโยคนั้นจะอยู่ด้านหลัง

4.1.4.4 การแยกความและการเชื่อมความ (الفصل و الوصل)

ความหมายของการแยกความและการเชื่อมความ

การแยกความและการเชื่อมความ เป็นการรู้ถึงตำแหน่งในการเชื่อม การเริ่ม รวมไปถึงการใช้และไม่ใช้คำบุพบทสำหรับการเชื่อมในสภาพการณ์ที่เหมาะสม

ตำแหน่งของการแยกความ

เพื่อให้ข้อความมีความสวยงามและครบถ้วน การแยกความจึงต้องเกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่เหมาะสม ดังนี้

1) ข้อความเชื่อมติดกันอย่างสมบูรณ์ คือ การที่ทั้งสองประโยคเชื่อมต่อกันอย่างสมบูรณ์ โดยการที่ประโยคที่สองเน้นย้ำประโยคแรก หรือประโยคที่สองแจกแจงประโยคแรก หรือประโยคที่สองมีความหมายแทนที่ประโยคแรกได้ เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْتَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴾

(البقرة: 6)

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นย่อมมีผลเท่ากันแก่พวกเขา เจ้าจะตักเตือนพวกเขาแล้วหรือยังมิได้ตักเตือน พวกเขาก็หาได้ศรัทธาไม่”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: 6)

เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่า ประโยค ﴿ لَا يُؤْمِنُونَ ﴾ มาเพื่อเน้นย้ำประโยคก่อนหน้านี้อายะฮ์เดียวกันว่า ﴿ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْتَهُمْ ﴾ เพราะความหมายของประโยคนี้คือ ไม่ว่าจะตักเตือนหรือไม่ก็มีผลเท่ากัน และประโยคที่สองก็มาเน้นย้ำประโยคแรกว่าพวกเขาก็ไม่ศรัทธาอยู่ดี การเน้นย้ำลักษณะนี้ในข้อความที่เชื่อมติดกันอย่างสมบูรณ์นั้นสามารถแยกสองประโยคออกจากกันได้

2) ข้อความเชื่อมติดกันเสมือนสมบูรณ์ คือ การที่ประโยคที่สองเป็นคำตอบให้กับประโยคแรก รูปแบบนี้พบได้มากในภาษาอาหรับและในอัลกุรอาน เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿ وَمَا أُبْرِيءُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ ﴾

(يوسف: 53)

ความว่า “และฉันไม่อาจชำระจิตใจของฉันให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ แท้จริงจิตใจนั้นถูกครอบงำไว้ด้วยความชั่ว”

(ยूसูฟ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 53)

เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่า ข้อความ ﴿إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ﴾ เป็นคำตอบให้กับคำถามแฝงที่เข้าใจได้จากข้อความก่อนหน้าในอายะฮ์เดียวกันคือ ﴿وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي﴾ ว่า “ทำไมท่านถึงไม่อาจชำระจิตใจให้สะอาดได้แล้ว?” ข้อความที่สองที่กล่าวว่า “แท้จริงจิตใจนั้นถูกครอบงำไว้ด้วยความชั่ว” จึงมาเป็นคำตอบให้กับคำถามแฝงในข้อความแรก ข้อความลักษณะนี้ที่มีการเชื่อมติดกันอย่างสมบูรณ์นั้นสามารถแยกสองข้อความออกจากกันได้

3) ข้อความแยกกันอย่างสมบูรณ์ คือ การที่ทั้งสองประโยคแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยอาจมีประเภทที่แตกต่างกัน คือประโยคหนึ่งเป็นเคาะบ์อีกประโยคหนึ่งเป็นอินชาฮ์ หรือเป็นประเภทเดียวกันแต่ทั้งสองประโยคไม่มีความสัมพันธ์กัน เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ

تَرْهَبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾

(الأنفال: 60)

ความว่า “และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ(ป้องกัน)พวกเขาสิ่งที่พวกเจ้าสามารถ อันได้แก่กำลังอย่างใดอย่างหนึ่งและการผูกม้าไว้ โดยที่พวกเจ้าจะทำให้ศัตรูของอัลลอฮ์และศัตรูของพวกเจ้าหวั่นเกรงด้วยสิ่งนั้น”

(อัลอันฟา: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่60)

เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่า ประโยค ﴿وَأَعِدُّوا﴾ เป็นประโยคอินชาฮ์ และประโยค ﴿تَرْهَبُونَ﴾ เป็นประโยคเคาะบ์ ข้อความที่มีความต่างกันอย่างชัดเจนเช่นนี้สามารถแยกสองข้อความออกจากกันได้

ตำแหน่งของการเชื่อมความ

การจะนำสองข้อความที่แยกกันมาเชื่อมติดกันโดยไม่ทำให้ข้อความสูญเสียความหมายและยังคงความหมายที่ครบถ้วนสวยงามนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงสภาพการณ์ที่เหมาะสมต่อการเชื่อมติดข้อความ ดังนี้

1) ทั้งสองข้อความเป็นประโยคเคาะบ์หรือประโยคอินชาฮ์เหมือนกัน เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿إِنَّ الْآبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ، وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي حَيْمٍ﴾

(الانفطار: 13-14)

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้นจะอยู่ในความโปรดปราน, และแท้จริงบรรดาคนชั่วจะอยู่ในนรกที่ลุกโชน”

(อัลอินฟีฎอ: 13-14)

เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่า ทั้งสองอายะฮ์นี้ เป็นประโยคเคาะบ์ ข้อความที่แยกจากกันแต่มีลักษณะเหมือนกันเช่นนี้สามารถเชื่อมติดกันได้

2) การแยกระหว่างข้อความทำให้สูญเสียความหมายที่แท้จริง สภาพการณ์นี้จะเกิดขึ้นในข้อความที่ประโยคหนึ่งเป็นอัลเคาะบ์และอีกประโยคเป็นอัลอินชาฮ์ ข้อความลักษณะนี้เรียกว่าเป็นข้อความที่ขาดกันอย่างสมบูรณ์ซึ่งมีกว่าจำเป็นต้องแยกข้อความออกจากกัน แต่บางครั้งการแยกทั้งสองข้อความออกจากกันทำให้สูญเสียความหมายที่แท้จริงไป ดังกล่าวนี้จึงจำเป็นต้องเชื่อมติดระหว่างข้อความไว้ด้วยกัน

4.1.4.5 การย่อความ(الاجزاء) การยึดความ(الاطباء) และสมดุลความ(المساواة)

การย่อความ (الاجزاء)

ความหมายของการย่อความ

การย่อความ หมายถึง การรวมความหมายที่มากมายให้อยู่ภายใต้คำที่จำกัด กล่าวคือเป็นข้อความที่มีค่าน้อยกว่าความหมายที่ต้องการสื่อ เรียกได้ว่าเป็นข้อความที่มีลักษณะน้อยคำแต่มากความ

ประเภทของการย่อความ

การย่อความแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การย่อความด้วยการย่อให้สั้น และการย่อความด้วยการตัด โดยแต่ละประเภทมีรายละเอียด ดังนี้

1) การย่อความด้วยการย่อให้สั้น: เป็นการรวมความหมายที่หลากหลายและครอบคลุมให้อยู่ในข้อความขนาดสั้นโดยไม่ตัดคำใดทิ้ง เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ﴾

(الأعراف: 54)

ความว่า “พึงรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น” (อัลอะอฺรอฟ: 54)

เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่าคำสองคำที่อยู่ในอายะฮ์นี้ คือ ﴿الْخَلْقُ﴾ และ ﴿الْأَمْرُ﴾ เป็นสองคำที่ครอบคลุมถึงทุกเรื่องราวและสรรพสิ่งอย่างละเอียดลออ ข้อความลักษณะนี้จึงเป็นการย่อความด้วยการย่อให้สั้น

2) การย่อความด้วยการตัด: เป็นการตัดคำ (ไม่ว่าจะเป็นคำนาม คำกริยา คำบุพบท) หรือประโยค พร้อมกับมีหลักฐานบ่งชี้ถึงการตัดนั้น เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لَمَّا أَنزَلْتَ
إِلَىٰ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ
قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا

(القصص: 24-25)

ความว่า “ดังนั้น เขาจึงตักน้ำให้แก่นางทั้งสองแล้วก็กลับไปพักได้ร่ม และกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์อยากได้ในความดีที่พระองค์ทรงประทานลงมาให้แก่ข้าพระองค์, นางคนหนึ่ง ในสองคนได้มาหาเขา เดินมาอย่างขวยเขินแล้วกล่าวขึ้นว่า คุณพ่อของดิฉันขอเชิญท่านไป เพื่อจะตอบแทนค่าแรงแก่ท่านที่ท่านได้ช่วยตักน้ำให้เรา”

(อัลเกาะศ็อส: 24-25)

เมื่อพิจารณาข้อความในอายะฮ์นี้พบว่า ข้อความที่ถูกตัดออกนั้นมีหลายประโยค ได้แก่ข้อความในทำนองว่า: เธอทั้งสองก็กลับไปหาพ่อและเล่าเรื่องราวของมุซาให้เขาฟัง พ่อจึงให้กลับไปหามุซาและ “นางคนหนึ่งทั้งสองคนได้มาหาเขา เดินมาอย่างขวยเขิน....” การย่อความในลักษณะนี้เป็นย่อความด้วยการตัด

การยัดความ (الإطاب)

ความหมายของการยัดความ

การยัดความ หมายถึง การเพิ่มคำให้กับความหมายหนึ่ง ๆ โดยการเพิ่มนั้นต้องมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน กล่าวคือเป็นการรวมคำหลาย ๆ คำเพื่อสื่อถึงความหมายเพียงความหมายเดียว เรียกได้ว่าเป็นข้อความที่มีลักษณะน้อยความแต่มากคำ

การเพิ่มคำให้กับความหมายหนึ่ง ๆ โดยไม่มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนนั้น จะทำให้เกิดความยืดเยื้อและลดความสำคัญของสารที่ต้องการจะสื่อ การยัดความจึงจำเป็นต้องอยู่คู่เคียงกับวัตถุประสงค์ในการเพิ่มคำด้วย เช่น เป็นการเพิ่มคำเพื่อเจาะจงสิ่งสำคัญ เพื่อให้ความกระชับแก่ข้อความที่คลุมเครือ หรือเตือนเพื่อให้เกิดความระมัดระวัง การยัดความเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พบเจอได้ในอัลกุรอาน เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะนี้ โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ تَنْزِيلُ الْمَلَكِ وَالرُّوحُ فِيهَا ﴾

(الأعراف: 54)

ความว่า “บรรดามะลาอิกะฮ์และอัลรุหฺ(ญิบรีล)จะลงมาในคัมภีร์นั้น”

(อัลอะอฺรอฟ: 54)

เมื่อพิจารณาคำในอายะฮ์นี้พบว่า มีการกล่าวถึง ﴿ الْمَلَكِ ﴾ และ ﴿ الرُّوحِ ﴾ ซึ่งทั้งสองนี้มีความหมายเดียวกัน โดยอัลรุหฺเป็นประเภทหนึ่งมะลาอิกะฮ์ อัลลอฮฺกล่าวถึงทั้งมะลาอิกะฮ์และอัลรุหฺเป็นการยัดความเพื่อเจาะจงสิ่งสำคัญคือญิบรีล ﷺ

สมดุลความ (المساواة)

ความหมายของสมดุลความ

สมมูลความ หมายถึง ข้อความที่คำและความหมายมีเท่ากัน ไม่มีสิ่งใดเพิ่มขึ้นหรือ
พร่องลง เช่นที่มีปรากฏข้อความลักษณะในอัลกุรอานนี้ โดยอัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ
عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾

(النحل: 90)

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและทำดี
และการบริจาคแก่ญาติใกล้ชิดและให้ละเว้นจากการทำลามกและ
การชั่วช้าการอธรรม พระองค์ทรงตักเตือนพวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจักได้
รำลึก”

(อันนะหฺล: 40)

เมื่อพิจารณาด้อยคำในอายะฮฺนี้พบว่าด้อยคำและความหมายตรงกัน โดยที่เมื่อ
เพิ่มเติมคำใดเข้ามาจะทำให้เกิดความยึดเยื้อ หรือถ้าลดทอนคำใดออกไปก็จะทำให้เสียความหมาย
ข้อความลักษณะดังกล่าวนี้มีความสมมูลกันระหว่างด้อยคำและความหมาย จึงเรียกว่าสมมูลความ

4.1.5 ประจักษ์โวหาร (علم البيان)

ประจักษ์โวหาร เป็นหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ของการสื่อความหมายหนึ่ง
ด้วยด้อยคำสำนวนที่หลากหลาย เช่น การสื่อความหมายว่าชายคนหนึ่งเป็นคนใจบุญนั้นอาจทำได้นับ
สิบลูแบบด้วยวิธีการที่ต่างกัน ซึ่งประจักษ์โวหารเป็นหัวข้อที่กำหนดหลักเกณฑ์ของการสื่อสารใน
ลักษณะนี้ โดยศึกษาโวหารการเปรียบเทียบในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ อุปมาโวหาร อุปลักษณ์ และ
อุปนัย ซึ่งฟุฎลฺ หะสัน อับบาส ได้ให้รายละเอียดไว้ (Fadl Hasan ‘Abbās, 1997: 2/17-266) ดังนี้

4.1.5.1 อุปมาโวหาร (التشبيه)

ความหมาย

อุปมาโวหาร หมายถึง การนำสองสิ่งที่ต่างกันมาเปรียบเทียบกันในคุณลักษณะที่
เหมือนกัน โดยมีคำเชื่อมที่สื่อความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “เหมือน” โดยคำเชื่อมในโวหารนั้นจะ
ปรากฏอย่างชัดเจนหรือไม่ก็ได้ อุปมาโวหารอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่าเป็น “การเปรียบเทียบ”

องค์ประกอบของอุปมาโวหาร

1), 2) อุปมา, อุปไมย (طرفي التشبيه) สองสิ่งนี้เป็นองค์ประกอบหลักของอุปมาโวหาร ต้องปรากฏอยู่คู่เคียงกันเสมอไม่อาจแยกจากกันได้ อุปมาและอุปไมยมีความหมาย ดังนี้

- อุปมา (المشبه به) หมายถึง สิ่งที่ต้องการเปรียบ คือสิ่งที่ผู้พูดต้องการกล่าวถึง

- อุปไมย (المشبه) หมายถึง สิ่งที่ยกมาเปรียบ คือสิ่งที่เป็นหลักในการเปรียบ

3) คำเชื่อม (الصلة) หมายถึง สิ่งที่เชื่อมระหว่างอุปมาและอุปไมยโดยสื่อความหมายถึงความเหมือน อาจเป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา หรือคำบุพบท

4) ความคล้ายคลึง (وجه الشبه) หมายถึง คุณลักษณะที่อุปมาและอุปไมยมีร่วมกัน ซึ่งคุณลักษณะที่มีอยู่ในอุปมานั้นต้องชัดแจ้งกว่าคุณลักษณะที่มีอยู่ในอุปไมย

อุปมาโวหารเป็นโวหารที่ทำให้เกิดภาพพจน์ มีปรากฏสำนวนเช่นนี้อยู่โดยทั่วไปในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ﴾

(البقرة:17)

ความว่า “อุปมาพวกเขาเหล่านั้นดังผู้ที่จุดไฟขึ้น ครั้งเมื่อไฟได้ให้แสงสว่างแก่สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขา อัลลอฮ์ก็ทรงนำเอาแสงสว่างของพวกเขาไป และปล่อยพวกเขาไว้ในบรรดาความมืด ซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้”

(อัลปะเกาะเราะฮ์: 17)

อายะฮ์นี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้ฉายภาพของบรรดาผู้กลับกลอก (มุนาฟิกุน) ให้ผู้อ่านได้เห็นอย่างชัดเจน โดยเปรียบพวกเขาว่าเหมือนผู้ที่จุดไฟขึ้นเพื่อจะให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวพวกเขา ได้รู้เห็นว่าสิ่งใดเป็นคุณสิ่งใดเป็นโทษแต่มิได้สนใจนำพาต่อการยึดมั่นสิ่งที่เป็นคุณและยับยั้งสิ่งที่เป็นโทษ อัลลอฮ์ ﷻ จึงนำเอาแสงสว่างนั้นออกไปและปล่อยพวกเขาไว้ในความมืดมน อัจชะมัดชะเรีย

กล่าวว่า การเปรียบเทียบกับอุปมาโวหารนั้นเป็นการเผยให้เห็นความหมายของคำที่ซ่อนเร้นอยู่ เป็นการทำให้จินตนาการที่อยู่ในมนโสนั้นกลายเป็นรูปร่างชัดเจน ผู้ที่ไม่เคยเห็นก็เหมือนได้เห็นด้วยตาตนเอง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้คู่สนทนาเสียบงันและจำนนตาม (al-Zamakshariy, 1999: 1/37)

การจำแนกประเภทของอุปมาโวหาร

นักวิชาการด้านวาทศิลป์ภาษาอาหรับโดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญด้านประจักษ์โวหารได้จำแนกอุปมาโวหารออกเป็นหลายประเภทโดยมีหลักการพิจารณาที่แตกต่างกัน โดยการจำแนกแต่ละประเภทก็จะขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญและความลึกซึ้งในศาสตร์เฉพาะด้านตามที่นักวิชาการแต่ละท่านมี บางท่านจำแนกโดยพิจารณาตามภาพพจน์ที่เกิดขึ้นจากการอุปมา บางท่านจำแนกโดยพิจารณาจากอิทธิพลที่เกิดขึ้นจากการอุปมา บางท่านจำแนกโดยพิจารณาองค์ประกอบของอุปมาโวหาร ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยเลือกนำเสนอในงานวิจัยชิ้นนี้ เพราะเป็นการจำแนกที่มีกฎเกณฑ์ชัดเจนและครอบคลุมถึงอุปมาโวหารชนิดต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึงที่สุด โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การจำแนกประเภทของอุปมาโวหารโดยพิจารณาจากอุปมาและอุปไมย

การจำแนกนี้พิจารณาจากสององค์ประกอบแรกของอุปมาโวหาร คือ อุปมาและอุปไมย โดยแยกย่อยได้อีกหลายประเภทตามแง่มุมต่าง ๆ ของอุปมาและอุปไมย ได้แก่

- จำแนกตามความหมายที่ถูกรับรู้ของอุปมาและอุปไมย ออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

- 1) การเปรียบเทียบสิ่งรูปธรรมด้วยสิ่งรูปธรรม
- 2) การเปรียบเทียบสิ่งนามธรรมด้วยสิ่งนามธรรม
- 3) การเปรียบเทียบสิ่งรูปธรรมด้วยสิ่งนามธรรม
- 4) การเปรียบเทียบสิ่งนามธรรมด้วยสิ่งรูปธรรม

- จำแนกตามรูปแบบคำของอุปมาและอุปไมย ออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

- 1) การเปรียบเทียบคำเดี่ยวด้วยคำเดี่ยว
- 2) การเปรียบเทียบคำประกอบด้วยคำประกอบ
- 3) การเปรียบเทียบคำเดี่ยวด้วยคำประกอบ
- 4) การเปรียบเทียบคำประกอบด้วยคำเดี่ยว

จำแนกตามจำนวนคำของอุปมาและอุปไมย ออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

- 1) การเปรียบเทียบสิ่งเดียวกับหลายสิ่ง
- 2) การเปรียบเทียบหลายสิ่งกับสิ่งเดียว
- 3) การเปรียบเทียบหลายสิ่งด้วยหลายสิ่งโดยอุปมาและอุปไมยมีจำนวนเท่ากัน
- 4) การเปรียบเทียบหลายสิ่งในโวหารเดียวกัน โดยแต่ละอุปมาและอุปไมยนั้นเป็นเอกเทศ ไม่คาบเกี่ยวกัน

การจำแนกประเภทของอุปมาโวหารโดยพิจารณาจากคำเชื่อม

การจำแนกนี้พิจารณาจากองค์ประกอบลำดับที่ 3 ของอุปมาโวหาร คือ คำเชื่อม โดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

- 1) อุปมาโวหารที่มีคำเชื่อมปรากฏ เรียกว่า อัดตซ์บียฮ์ อัลมุรลัล (التشبيه المرسل)
- 2) อุปมาโวหารที่ไม่ปรากฏคำเชื่อม เรียกว่า อัดตซ์บียฮ์ อัลมุอักกัด (التشبيه المؤكد)

การจำแนกประเภทของอุปมาโวหารโดยพิจารณาจากความคล้ายคลึง

การจำแนกนี้พิจารณาจากองค์ประกอบลำดับที่ 4 ของอุปมาโวหาร คือ ความคล้ายคลึง โดยแยกย่อยได้อีกหลายประเภทตามแง่มุมต่าง ๆ ของความคล้ายคลึง ได้แก่

- จำแนกตามการปรากฏอยู่ของความคล้ายคลึง ออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

- 1) อุปมาโวหารที่มีการกล่าวถึงความคล้ายคลึงปรากฏอยู่ เรียกว่า อัดตซ์บียฮ์ อัลมุฟัสซัล (التشبيه المفصل)
- 2) อุปมาโวหารที่ไม่ปรากฏการกล่าวถึงความคล้ายคลึง เรียกว่า อัดตซ์บียฮ์ อัลมุจญุมัล (التشبيه المجمل)

- จำแนกตามรูปแบบของความคล้ายคลึง ออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

- 1) อุปมาโวหารที่ความคล้ายคลึงเป็นรูปแบบเดียว เรียกว่า อัดตซ์บียฮ์ ฮียอฺยฺร์ อัดตัมซีล (التشبيه غير التمثيل)

2) อุปมาโวหารที่ความคล้ายคลึงเป็นรูปแบบที่ประกอบจากหลายสิ่งที่หลากหลาย เรียกว่า อัดตัมบียออัดตัมซีล (التشبيه التمثيل)

เมื่อพิจารณาการจำแนกประเภทของอุปมาโวหารนี้แล้วจึงพบว่า การจำแนกโดยพิจารณาจากคำเชื่อมและความคล้ายคลึงนั้นมีความคาบเกี่ยวกันอยู่ กล่าวคือ ในอุปมาโวหารหนึ่งอาจเป็นได้ทั้งโวหารที่ปรากฏคำเชื่อมและไม่ปรากฏความคล้ายคลึง (مرسل مجمل) หรือปรากฏความคล้ายคลึงแต่ไม่ปรากฏคำเชื่อม (مؤكد مفصل) เป็นต้น และบรรดานักวิชาการด้านวาทศิลป์ต่างมีฉันทามติร่วมกันกว่า ที่คมคายที่สุดนั้นคือปราศจากทั้งคำเชื่อมและความคล้ายคลึงปรากฏอยู่ในอุปมาโวหาร เรียกโวหารเช่นนี้ว่า อัดตัมบียอ อัลบะลีฆ (التشبيه البليغ)

นอกจากประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวถึงมาแล้ว ยังปรากฏอุปมาโวหารในรูปแบบอื่น ๆ อีกดังนี้

ภาพพจน์อุปมา (التشبيه التمثيل)

ภาพพจน์อุปมา หมายถึง การเปรียบเทียบที่ความคล้ายคลึงระหว่างอุปมาและอุปไมยนั้นไม่ได้เป็นรูปแบบเดียว แต่เป็นรูปแบบที่ประกอบจากหลายสิ่งที่หลากหลาย ภาพพจน์อุปมา มีปรากฏอยู่หลายแห่งในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿مَثَلُ الَّذِينَ حُمِلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ آلِ حِمَارٍ
كَمْ حَمَلُ سُفَارًا﴾

(الجمعة: 5)

ความว่า “อุปมาบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์เตารอต แล้วพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามที่พวกเขาได้รับมอบ ประหนึ่งเช่นกับลาที่แบกหนังสือจำนวนหนึ่งบนหลังของมัน”

(อัลญุมอะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 5)

อายะฮฺนี้อัลลอฮฺ ﷻ ได้ฉายให้เห็นภาพของชาวคัมภีร์ที่มีคัมภีร์เป็นทางนำอยู่ในครอบครองแต่ไม่เคยนำมาปฏิบัติว่าเป็นเสมือนลาที่แบกคัมภีร์ไว้ เมื่อพิจารณาอายะฮฺพบว่าตัวอุปไมยที่อยู่ในอายะฮฺนี้คือชาวยิวผู้ได้รับมอบหมายให้ถือมันและปฏิบัติตามคัมภีร์เตารอตแต่พวกเขาปฏิเสธ

จึงไม่ได้รับประโยชน์ใดจากคัมภีร์ และตัวอุปมาที่อยู่ในอายะฮ์นี้คือลาที่แบกคัมภีร์ที่สูงส่งและทรงคุณค่า แต่ลาตัวนั้นก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดนอกจากความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งความคล้ายคลึงกันในอุปมาโวหารนี้มีรูปแบบที่หลากหลาย กล่าวคือ เป็นรูปแบบของผู้ที่ได้รับมอบสิ่งมีค่าแต่ก็ไม่ได้นำพาประโยชน์ใดๆ มีเพียงความเหน็ดเหนื่อยเท่านั้นที่ได้รับ

นัยยะอุปมา (التشبيه الضمني)

นัยยะอุปมา หมายถึง การเปรียบเทียบที่ไม่ได้จัดวางอุปมาและอุปไมยไว้ตามรูปแบบโดยทั่วไปของอุปมาโวหาร แต่จะรู้ได้จากความหมายโดยนัยของอุปมาโวหารนั้น ๆ โดยที่ความหมายที่เป็นอุปมานั้นจะเด่นชัดกว่าความหมายที่เป็นอุปไมยเสมอ อุปมาโวหารรูปแบบนี้จะไม่ปรากฏคำเชื่อมและความคล้ายคลึงให้เห็น ถือเป็นศิลปะชั้นสูงในการใช้โวหาร

มีปรากฏนัยยะอุปมาอยู่ในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴾

(يوسف: 31)

ความว่า “นี่ไม่ใช่มนุษย์เป็นแน่ มิใช่อื่นใดนอกจากมะลักผู้ทรงเกียรติ”

(ยูสุฟ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 31)

อายะฮ์นี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้ฉายให้เห็นภาพถึงความงดงามของท่านนบียูสุฟ عليه السلام ผ่านคำพูดของบรรดาสตรีในเมืองที่ได้เห็นพบท่าน เมื่อพิจารณาอายะฮ์นี้พบว่าไม่มีองค์ประกอบของอุปมาโวหารปรากฏอยู่ในอายะฮ์นี้ ไม่ว่าจะเป็นอุปมา อุปไมย เครื่องหมายหรือความคล้ายคลึง แต่เนื้อหาของอายะฮ์นี้บ่งบอกชัดเจนถึงโวหารอุปมาที่อยู่ในอายะฮ์ เมื่อสตรีเหล่านั้นได้พบเจอท่านนบียูสุฟ عليه السلام ได้เห็นใบหน้าที่สวยงามและมารยาทที่งดงาม พวกเขาถึงกับตกตะลึงจนเหมือนนิ้วของตนเอง และกล่าวเปรียบท่านกับความงามที่สมบูรณ์แบบว่า “นี่ไม่ใช่มนุษย์เป็นแน่ มิใช่อื่นใดนอกจากมะลักผู้ทรงเกียรติ”

อุปมาเชิงกลับ (التشبيه المقلوب)

อุปมาเชิงกลับ หมายถึง การเปรียบเทียบที่จัดวางอุปมาและอุปไมยในตำแหน่งที่ตรงข้ามกัน เป็นการเปรียบเทียบแบบกลับด้าน โดยอ้างถึงความคล้ายคลึงที่ปรากฏอยู่ในอุปไมยว่าชัดเจนกว่าความคล้ายคลึงที่ปรากฏในอุปมา ซึ่งลักษณะปกติของอุปมาโวหารนั้น ความคล้ายคลึงที่อยู่ในอุปมาจะชัดเจนกว่าที่อยู่ในอุปไมย ดังกล่าวนี้อาจจัดให้อุปมาเป็นตัวหลัก (الصل) และอุปไมยเป็นตัวเทียบ (الفرع) แต่ในบางกรณีจะจัดวางตำแหน่งการเปรียบเทียบสลับซับซ้อน โดยมีเงื่อนไขดังนี้

1) ต้องเป็นโวหารที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปและผู้อ่านรู้ว่าการสลับตำแหน่งระหว่างอุปมาและอุปไมยนี้เป็นการจงใจเปรียบเทียบแบบกลับด้าน มิเช่นนั้นจะเป็นการเปรียบเทียบที่บกพร่องและเกิดการคาบเกี่ยวกันระหว่างตัวหลักและตัวเทียบจนไม่อาจแยกได้ว่าอุปมาและอุปไมยที่แท้จริงคืออะไร

2) ความคล้ายคลึงที่เป็นลักษณะร่วมกันต้องมีความชัดเจนจึงจะเปรียบเทียบแบบกลับด้านได้

มีปรากฏอุปมาเชิงกลับอยู่ในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮ์ ﷻ กล่าวว่า

﴿ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا ﴾

(البقرة: 275)

ความว่า “พวกเขากล่าวว่า ที่จริงการค้าขายนั้นก็เหมือนการ เอาดอกเบี้ยนั่นเอง”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 275)

อายะฮฺนี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้เล่าถึงการกล่าวอ้างของผู้ที่กินดอกเบี้ยโดยพวกเขามองว่า ดอกเบี้ยและการค้ำนั้นเหมือนกัน มีความคล้ายคลึงในแง่ที่เป็นการกินกำไรเหมือนกัน แต่สลับตำแหน่งการเปรียบเทียบเพื่อสื่อว่า ณ ที่พวกเขาแล้วนั้นถือว่าดอกเบี้ยเป็นที่ยอมรับยิ่งกว่าการค้าเสียอีก เพราะจุดประสงค์ของคนเหล่านี้คือกำไรซึ่งมีแน่นอนอยู่ในดอกเบี้ยในขณะที่กำไรในการค้าเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ในอายะฮฺนี้จึงใช้สำนวนอุปมาเชิงกลับในการเปรียบเทียบ เพื่อสื่อถึงการอ้างความคล้ายคลึงที่ปรากฏอยู่ในอุปไมย (ดอกเบี้ย) ว่าชัดเจนกว่าความคล้ายคลึงที่ปรากฏในอุปมา (การค้า)

4.1.5.2 อุปลักษณ์ (ज़جاء)

อุปลักษณ์ หมายถึง การนำเอาสองสิ่งที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบในคุณลักษณะที่ร่วมกันโดยตรงไม่ต้องมีคำเชื่อม อุปลักษณ์เป็นประเภทหนึ่งของโวหารที่ใช้ในการเปรียบ คล้าย ๆ กับ อุปมาโวหาร แต่ต่างกันตรงที่อุปมาโวหารเป็นการนำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกัน แต่อุปลักษณ์เป็นการเปรียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งบอกได้เลยว่าคืออะไรเป็นอะไรตามลักษณะเด่นที่ต้องการเปรียบเทียบ อุปลักษณ์อาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “การเปรียบเทียบเป็น”

อุปลักษณ์มี 2 ประเภทและแต่ละประเภทมีลักษณะเฉพาะตัวที่ชัดเจน เพื่อไม่ให้ข้อมูลคาบเกี่ยวกัน ผู้วิจัยจะนำเสนอการแยกประเภทของอุปลักษณ์ให้ชัดเจนก่อน จากนั้นจึงจะนำเสนอความหมายและรายละเอียดของแต่ละประเภท

ประเภทของอุปลักษณ์

อุปลักษณ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อุปลักษณ์เชิงภาษา (المجاز اللغوي) และอุปลักษณ์เชิงปัญญา (المجاز العقلي) โดยแต่ละประเภทมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. อุปลักษณ์เชิงภาษา (المجاز اللغوي)

ความหมายของอุปลักษณ์เชิงภาษา

อุปลักษณ์ (ज़جاء) หมายถึง การใช้คำกับสิ่งหนึ่งที่ไม่ตรงตามความหมายเดิมที่ถูกกำหนดไว้ โดยระหว่างความหมายเดิมและความหมายที่นำมาเปรียบต้องมีความสัมพันธ์กัน ความสัมพันธ์นี้อาจสัมพันธ์กันในด้านความเหมือนหรือด้านอื่น ๆ ก็ได้ และต้องมีสิ่งบ่งชี้ว่าเจตนาารมณ์ของโวหารนี้ไม่ใช่ความหมายเดิมแต่คือความหมายที่นำมาเปรียบ

องค์ประกอบของอุปลักษณ์

- 1) คำ
- 2) ความหมายเดิมของคำ
- 3) ความหมายที่นำมาเปรียบกับคำนั้น
- 4) ความสัมพันธ์ คือ ตัวเชื่อมระหว่างความหมายเดิมและความหมายที่นำมาเปรียบ

5) สิ่งบ่งชี้ คือ สิ่งที่มาแจกแจงว่าเจตนารมณ์ของโวหารคือความหมายที่นำมาเปรียบ
สิ่งบ่งชี้จะเป็นได้ทั้งคำที่บ่งชี้หรือสภาพการณ์ที่บ่งชี้

ประเภทของอุปลักษณ์เชิงภาษา

อุปลักษณ์เชิงภาษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อัลอิสติอาเราะฮฺ (الاستعارة)
และอัลมะญาซอัลมุรส์ล (المجاز المرسل) โดยแต่ละประเภทมีรายละเอียด ดังนี้

1) อัลอิสติอาเราะฮฺ (الاستعارة)

ความหมาย

อัลอิสติอาเราะฮฺ หมายถึง การโยกย้ายคำออกจากความหมายเดิมที่กำหนดไว้ให้คำ
นั้นและใช้กันแพร่หลาย ไปไว้ในอีกความหมายหนึ่งที่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ให้คำนั้น เป็นความหมายแทน
โดยมีความเหมือนเป็นความสัมพันธ์ระหว่างความหมายเดิมและความหมายแทน อิสติอาเราะฮฺจึงเป็น
อุปมาโวหารที่ตัดอุปมาหรืออุปไมยออกไป คงเหลือไว้เพียงองค์ประกอบเดียวที่มีลักษณะโดดเด่นกว่า

องค์ประกอบ

โวหารอิสติอาเราะฮฺต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

- 1) อัลมุสตะฮาร (المستعار) คือ คำแทน หมายถึงคำที่นำมาใช้แทน ซึ่งถูกกำหนด
ความหมายให้ใหม่
- 2) อัลมุสตะฮาร ละฮฺ (المستعار له) คือ คำแท้ หมายถึง คำที่มีความหมายเดิมตามที่ถูก
กำหนดไว้
- 3) อัลมุสตะฮาร มินฮฺ (المستعار منه) คือ ความหมายของคำที่นำมาใช้แทนซึ่งถูก
กำหนดความหมายให้ใหม่

มีปรากฏโวหารอิสติอาเราะฮฺอยู่ในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า

﴿الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ
إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

(إبراهيم: 1)

ความว่า “อะลิฟ ลาม รอก คัมกีร์ที่เราได้ประทานลงมาแก่เจ้า เพื่อให้เจ้านำมนุษย์ออกจากความมืดมนทั้งหลายสู่ความสว่าง ด้วยอนุมัติของพระเจ้าของพวกเขา สู่ทางของพระผู้เตชาานุภาพผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ”

(อิบรอฮีม: 1)

ในอายะฮ์นี้มีโฆทอฮ์อิศตีอาเราะฮ์ 3 ตำแหน่ง ได้แก่ “ความมืดมน” ﴿الظُّلْمَتِ﴾, “แสงสว่าง” ﴿النُّورِ﴾ และ “ทาง” ﴿صِرَاطِ﴾ โดยในตำแหน่งแรกอัลลอฮ์ ﷻ ได้เปรียบเทียบ “ความมืดมน” ซึ่งเป็นคำแทน (المستعار له) กับการปฏิเสธศรัทธาที่เป็นคำแท้ (المستعار) โดยมีความหมายของคำว่าความมืดมนเป็นความหมายของคำที่นำมาใช้แทนซึ่งถูกกำหนดขึ้นใหม่ (المستعار منه) เช่นเดียวกันในตำแหน่งที่สอง อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปรียบเทียบ “แสงสว่าง” ซึ่งเป็นคำแทน (المستعار) กับการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ ที่เป็นคำแท้ (المستعار له) โดยมีความหมายของคำว่าแสงสว่างเป็นความหมายของคำที่นำมาใช้แทนซึ่งถูกกำหนดขึ้นใหม่ (المستعار منه) ในตำแหน่งที่สามก็เช่นกัน อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปรียบเทียบ “ทาง” ซึ่งเป็นคำแทน (المستعار) กับอัลอิสลามที่เป็นคำแท้ (المستعار له) โดยมีความหมายของคำว่าทางเป็นความหมายของคำที่นำมาใช้แทนซึ่งถูกกำหนดขึ้นใหม่ (المستعار منه)

สิ่งบ่งชี้ (القربنة)

อัลอิสตีอาเราะฮ์เป็นอุปลักษณชนิดหนึ่ง จึงจำเป็นต้องมีสิ่งบ่งชี้เหมือนอุปลักษณชนิดอื่น ๆ โดยตัวบ่งชี้ของอิสตีอาเราะฮ์นี้มีทั้งที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนในโฆทอฮ์นั้น ๆ และแบบที่ไม่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายที่จะเข้าใจและรู้ได้จากบริบท

ความสัมพันธ์ (الجامع)

อิสตีอาเราะฮ์ อุปมาโฆทอฮ์ และอุปลักษณนั้นมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก กล่าวคือ อิสตีอาเราะฮ์เป็นอุปมาโฆทอฮ์ที่ตัดอุปมาหรืออุปไมยออกไป และอิสตีอาเราะฮ์ก็เป็นชนิดหนึ่งของอุปลักษณเชิงภาษาด้วย แม้จะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดแต่สิ่งหนึ่งที่ทั้งสามโฆทอฮ์นี้มีร่วมกัน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวหลักและตัวเทียบ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่องค์ประกอบหลัก 2 ประการมีส่วนร่วม สิ่งนี้ในอุปมาโฆทอฮ์เรียกว่า วัลญูซุชะบะฮ์ ในอุปลักษณเรียกว่า อะลาเกาะฮ์ และในอิสตีอาเราะฮ์เรียกว่า อัลญูมิอ์

ดังกล่าวนี้อาจสรุปได้ว่า ในโฆทอฮ์อิสตีอาเราะฮ์ต้องประกอบไปด้วย 3 ส่วน ดังนี้

1) คำแทน (المستعار), คำแท้ (المستعار له) และความหมายของคำแทน (المستعار منه) ทั้งสามสิ่งนี้เป็นองค์ประกอบของอิสติอาเราะฮฺ

2) สิ่งบ่งชี้ (القربة) อาจเป็นได้ทั้งรูปแบบที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน หรือเป็นความหมายที่เข้าใจได้จากบริบท

3) ความสัมพันธ์ (الجامع) คือลักษณะที่คำแท้และคำแทนมีร่วมกัน

ประเภทของอิสติอาเราะฮฺ

อิสติอาเราะฮฺมีหลายประเภทตามการจำแนกที่แตกต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. จำแนกตามคำแท้และคำแทน (المستعار و المستعار له) แบ่งออกเป็นอีกหลายประเภทตามการพิจารณาที่แตกต่างกัน เช่น

ก. พิจารณาจากการรับรู้ความหมายว่าเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

- อิสติอาเราะฮฺรูปธรรมด้วยรูปธรรม
- อิสติอาเราะฮฺนามธรรมด้วยนามธรรม
- อิสติอาเราะฮฺรูปธรรมด้วยนามธรรม
- อิสติอาเราะฮฺนามธรรมด้วยรูปธรรม

ข. พิจารณาจากการอยู่ร่วมกันของคำแท้และคำแทน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- คำแท้และคำแทนอยู่ร่วมกันได้ เรียกว่า อิสติอาเราะฮฺวะฟาเกียฮฺ (الاستعارة الوفاقية)

- คำแท้และคำแทนอยู่ร่วมกันไม่ได้ เรียกว่า อิสติอาเราะฮฺอินาดียะฮฺ (الاستعارة العنادية)

ค. พิจารณาจากการปรากฏคำแท้ (อุปไมย) และคำแทน (อุปมา) ในโวหาร แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- คำแทน (อุปมา) ปรากฏอยู่ในโวหาร เรียกว่า อีสติอาเราะฮฺตุตตีรียะฮฺ (الاستعارة التصريحية)

- คำแท้ (อุปไมย) ปรากฏอยู่ในโวหาร เรียกว่า อีสติอาเราะฮฺมุกนียะฮฺ (الاستعارة المكنية)

2. จำแนกตามความสัมพันธ์ (الجامع) แบ่งออกเป็นอีกหลายประเภทตามการพิจารณาที่แตกต่างกัน เช่น

ก. พิจารณาจากการรับรู้ความหมายว่าเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- อีสติอาเราะฮฺที่ความสัมพันธ์มีลักษณะเป็นรูปธรรม

- อีสติอาเราะฮฺที่ความสัมพันธ์มีลักษณะเป็นนามธรรม

ข. พิจารณาจากลักษณะของความสัมพันธ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- ความสัมพันธ์เป็นความเข้าใจที่รับรู้ได้โดยปริยายอยู่ในคำแท้และคำแทน

- ความสัมพันธ์เป็นคุณลักษณะที่คำแท้และคำแทนมีอยู่ร่วมกัน

3. จำแนกตามสิ่งบ่งชี้ (القربى) โดยพิจารณาจากสิ่งบ่งชี้ที่เหมาะสมกับคำแท้และคำแทน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

ก. สิ่งบ่งชี้ในโวหารนั้นเหมาะสมกับคำแทน เรียกว่า อัลอิสติอาเราะฮฺฮฺ อัลมูร้อชชะหะฮฺ (الاستعارة المرشحة)

ข. สิ่งบ่งชี้ในโวหารนั้นเหมาะสมกับคำแท้ เรียกว่า อัลอิสติอาเราะฮฺฮฺ อัลมูญ์เราะตะฮฺ (الاستعارة المجردة)

ค. สิ่งบ่งชี้ในโวหารนั้นเหมาะสมกับคำแทนและคำแท้ เรียกว่า อัลอิสติอาเราะฮฺฮฺ อัลมูฏละเกาะฮฺ (الاستعارة المطلقة)

อัลอิสติอาเราะฮฺ อັตตะมซีลียะฮฺ (الاستعارة التمثيلية)

อัลอิสติอาเราะฮฺ อັตตะมซีลียะฮฺ คือ ข้อความหรือประโยคที่นำมาใช้ไม่ตรงกับ ความหมายเดิม โดยมีความสัมพันธ์เป็นความเหมือนระหว่างข้อความเดิมและข้อความเปรียบ และมีตัวบ่งชี้ว่าเจตนารมณ์ของโวหารคือข้อความเปรียบไม่ใช่ข้อความเดิม

2) อัลมะญาซ อัลมุรซัล (الجزء المرسل)

ความหมาย

อัลมะญาซ อัลมุรซัล หมายถึง คำที่ถูกใช้โดยไม่ตรงกับ ความหมายเดิม โดยความสัมพันธ์ระหว่างความหมายเดิมกับความหมายที่นำมาเปรียบนั้น สัมพันธ์กันในด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ความเหมือน และมีสิ่งบ่งชี้ว่าเจตนารมณ์ของโวหารนี้ไม่ใช่ความหมายเดิมแต่คือความหมายที่นำมาเปรียบ

ความสัมพันธ์

อัลมะญาซ อัลมุรซัลจัดอยู่ในประเภทของอุปลักษณ์เชิงภาษาเช่นเดียวกับ อิสติอาเราะฮฺ แต่ทั้งสองประเภทนี้แตกต่างกันในด้านความสัมพันธ์ (العلاقة) กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของอิสติอาเราะฮฺคือความเหมือนส่วนความสัมพันธ์ของมะญาซมุรซัลนั้นไม่ใช่ความเหมือน แต่เป็นความสัมพันธ์กันในด้านอื่น ๆ เช่น

- เป็นเหตุของผล คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นเหตุของความหมายเดิมของคำนั้น
- เป็นผลจากเหตุ คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นผลจากความหมายเดิมของคำนั้น
- เป็นส่วนน้อย คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นส่วนน้อยของความหมายเดิมของคำนั้น
- เป็นส่วนมาก คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นส่วนมากของความหมายเดิมของคำนั้น
- เป็นสิ่งที่เคยเป็น คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นอดีตของความหมายเดิมของคำนั้น
- เป็นสิ่งที่จะเป็น คือ คำที่ปรากฏในโวหารเป็นอนาคตของความหมายเดิมของคำนั้น

ความสัมพันธ์ของมะญาซมุรซัลไม่ได้จำกัดอยู่แค่ที่กล่าวมานี้เท่านั้น ยังมีความสัมพันธ์ด้านอื่น ๆ อีก เช่น คำที่ปรากฏเป็นสภาพของความหมายเดิมของคำนั้น คำที่

ปรากฏเป็นสถานที่ของความหมายเดิมของคำนั้น หรือคำที่ปรากฏเป็นเครื่องมือของความหมายเดิมของคำนั้น ซึ่งจะรู้ได้จากการพิจารณาคำที่ปรากฏอยู่ในโวหารโดยเชื่อมโยงคำดังกล่าวกับความหมายเดิมของคำนั้น ตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า الرزق แทนความหมายเดิมคือคำว่า ماء ในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ وَنَزَّلْنَا لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا ﴾

(غافر: 13)

ความว่า “และได้ทรงประทานปัจจัยยังชีพลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า”

(ขอฟิร: 13)

ในอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปรียบปัจจัยยังชีพกับน้ำฝนซึ่งมีความสัมพันธ์กันในด้านที่เป็นผลจากเหตุ โดยคำที่ปรากฏในอายะฮ์นี้เป็นผลจากความหมายเดิมของคำนั้น อายะฮ์นี้จึงหมายถึงอัลลอฮ์ได้ประทานน้ำฝนซึ่งเป็นสาเหตุแห่งปัจจัยยังชีพลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า

2. อุปลักษณ์เชิงปัญญา (الجاز العقلي)

ความหมายของอุปลักษณ์เชิงปัญญา

อุปลักษณ์เชิงปัญญา หมายถึง โวหารที่เป็นการเชื่อมโยงพฤติกรรมหรือความหมายของพฤติกรรมนั้นไปหาสิ่งที่ไม่ใช่พฤติกรรมนั้นจริง ๆ โดยมีความสัมพันธ์และสิ่งบ่งชี้ว่าเจตนาธรรมณ์ของโวหารคือพฤติกรรมที่มีการเชื่อมโยง ไม่ใช่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ

การเชื่อมโยง (الاسناد) ของอุปลักษณ์เชิงปัญญา

พฤติกรรมที่ปรากฏในอุปลักษณ์เชิงปัญญานี้ มีการเชื่อมโยงกลับไปหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงเสมอ ซึ่งการเชื่อมโยงนี้เกิดขึ้นได้จากหลายด้าน เช่น

- การเชื่อมโยงด้านสาเหตุ
- การเชื่อมโยงด้านสถานที่
- การเชื่อมโยงด้านเวลา
- การเชื่อมโยงในฐานะผู้กระทำ

- การเชื่อมโยงในฐานะผู้ถูกระทำ

นอกจากการเชื่อมโยงเหล่านี้แล้วยังมีการเชื่อมโยงด้านอื่น ๆ อีก โดยจะรู้ได้จากการพิจารณาพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่ในโวหารเทียบกับพฤติกรรมตามความเป็นจริง ซึ่งการพิจารณานี้จะทำให้รู้ได้ถึงการเชื่อมโยงที่มีอยู่ในโวหารนั้น ๆ ดังเช่นที่มีอุปลักษณะทางปัญญาที่มีการเชื่อมโยงด้านสาเหตุปรากฏอยู่ในอัลกุรอาน โดยอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวเล่าถึงฟิรอนว่า

﴿ يُدَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ ﴾

(النقص: 4)

ความว่า “โดยฆ่าลูกหลานผู้ชายของพวกเขาและไว้ชีวิตเหล่าสตรีของพวกเขา”

(อัลเกาะคือศ: 4)

ในอายะฮ์นี้เชื่อมโยงการฆ่าและการไว้ชีวิตไปหาฟิรอน เป็นการเชื่อมโยงด้านสาเหตุของอุปลักษณะเชิงปัญญา เพราะในความเป็นจริงนั้นผู้ที่ลงมือกระทำการฆ่าผู้ชายและไม่ฆ่าผู้หญิงนั้นคือทหารของฟิรอนโดยมีตัวเขาเป็นสาเหตุ คือเป็นผู้สั่งให้กระทำ

4.1.5.3 อุปนัย (الكناية)

ความหมายของอุปนัย

อุปนัย (الكناية) หมายถึง การใช้คำหนึ่งโดยมีเจตนารมณ์เป็นความหมายโดยนัยที่อยู่ในคำนั้น และมีข้อบ่งชี้ที่บ่งถึงความหมายโดยตรงของคำนั้นด้วย อุปนัยจึงเป็นการสื่อถึงความหมายหนึ่งโดยใช้คำอื่นที่ไม่ได้สื่อถึงความหมายนั้นโดยตรง

ข้อแตกต่างระหว่างอุปนัยและอุปลักษณะจึงอยู่ที่ข้อบ่งชี้ โดยที่ข้อบ่งชี้ของอุปลักษณะมุ่งเจตนารมณ์ไปที่ความหมายโดยนัยหรือความหมายเปรียบเพียงอย่างเดียว แต่ข้อบ่งชี้ของอุปนัยนั้นมุ่งเจตนารมณ์ไปที่ความหมายโดยนัยพร้อมกันนั้นก็เปิดพื้นที่ให้ความหมายโดยตรงอยู่ร่วมกันในโวหารนั้นด้วย

องค์ประกอบของอุปนัย

โวหารที่มีลักษณะเป็นอุปนัยมีองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

- 1) คำที่มีความหมายโดยนัย (اللفظ المكنى به)
- 2) ความหมายของคำที่มีความหมายโดยนัย (المعنى المكنى عنه)
- 3) ข้อบ่งชี้ (القربى) ซึ่งเป็นสิ่งที่บอกว่าเจตนารมณ์ของโวหารไม่ใช่ความหมายโดยตรง ซึ่งข้อบ่งชี้ของอุปนัยอนุญาตให้ความหมายโดยตรงทำหน้าที่อยู่ในโวหารได้ด้วย

ประเภทของอุปนัย

เมื่อพิจารณาจากคำที่มีความหมายโดยนัย สามารถแบ่งอุปนัยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

- 1) อุปนัยด้วยคุณลักษณะ
- 2) อุปนัยด้วยสิ่งที่ถูกให้คุณลักษณะ
- 3) อุปนัยด้วยการยืนยันหรือการปฏิเสธ

โวหารที่มีลักษณะเป็นอุปนัยมีปรากฏหลายแห่งในอัลกุรอาน เช่น คำกล่าวของอัลลอฮ์ที่ให้คุณลักษณะของสตรีในสวรรค์ว่า

﴿فِيهِنَّ قَنَصِرَاتُ الْطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ﴾

(الرحمن: 56)

ความว่า “ในสวนสวรรค์เหล่านั้นมีหญิงสาวพรหมจารีย์ ผู้ลดสายตาลง (เฉพาะสามีของนางเท่านั้น) ซึ่งไม่มีมนุษย์และไม่มีญินแตะต้องพวกนางมาก่อนเลย”

(อรรถาธิบาย: 56)

ในอายะฮ์นี้มีความหมายเป็นนัยถึงความบริสุทธิ์จากบาป ทว่าไม่มีตรงไหนที่กล่าวตรง ๆ ว่าเธอเหล่านั้นบริสุทธิ์จากบาป อัลกุรอานได้ฉายให้เห็นภาพความบริสุทธิ์ของสตรีเหล่านั้นโดยบอกว่าเป็นผู้ลดสายตาลง เว้นแต่กับสามีของตนเท่านั้น เป็นความเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ผุดผ่องจากบาปของพวกเธอ ว่าพวกเธอนั้นไม่ได้ทอดสายตาเกินเลยไปให้ชายใด

4.1.6 วิจิตรโวหาร (علم البديع)

วิจิตรโวหารเป็นหัวข้อศึกษาที่มุ่งเน้นในด้านการตกแต่งประดับประดาถ้อยคำให้สวยงาม ซึ่งการประดับประดาเป็นได้ทั้งในด้านถ้อยคำและในด้านความหมาย โดยพญ. หะสัน อับบาส ได้ให้รายละเอียดของแต่ละด้านไว้ (Fadl Hasan ‘Abbās, 1997: 2/275-310) ดังนี้

4.1.6.1 วิจิตรความหมาย (المحسنات المعنوية) เป็นการประดับประดาคำในด้านความหมาย ซึ่งเป็นส่วนภายในของคำ วิจิตรความหมายมีหลายรูปแบบ ดังนี้

1) อัญญาบาค (الطباق) คือ การรวมสองคำที่ตรงข้ามกันเข้าไว้ด้วยกัน คำที่ตรงกันข้ามทั้งสองคำนี้อาจเป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และคำบุพบท เช่นการรวมความมืด (الظلمات) และแสงสว่าง (النور) ไว้ด้วยกันในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ كَتَبْنَا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ﴾

(إبراهيم: 1)

ความว่า “คัมภีร์ที่เราได้ประทานลงมาแก่เจ้า เพื่อให้เจ้านำมนุษย์ออกจากความมืดมนทั้งหลายสู่ความสว่าง”

(อิบรอฮีม: 1)

2) อัลมุกอบะละฮฺ (المقابلة) คือ การรวมสองคำที่ตรงกันข้ามกันเข้าไว้ด้วยกันมากกว่าหนึ่งตำแหน่ง โดยเนื้อหาแล้วอัลมุกอบะละฮฺเหมือนกับอัญญาบาค แต่มีรายละเอียดต่างกัน ตรงที่อัญญาบาคมีตำแหน่งเดียวแต่อัลมุกอบะละฮฺมีหลายตำแหน่ง เช่นที่มีปรากฏโวหารแบบมุกอบะละฮฺในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا ﴾

(التوبة: 82)

ความว่า “พวกเขาจงหัวเราะแต่น้อยและจงร้องไห้มากมายเถิด”

(อัตเตาบะฮฺ: 82)

ในอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ได้รวม “การหัวเราะ” กับ “การร้องไห้” และ “จำนวนน้อย” กับ “จำนวนมาก” เข้าไว้ด้วยกันเป็นสองตำแหน่งที่ตรงกันข้ามกันในอายะฮ์เดียว การรวมสิ่งตรงกันข้ามกันมากกว่าหนึ่งตำแหน่งไว้ด้วยกันเช่นนี้เป็นลักษณะของโวหารแบบมุกอบะละฮ์

3) อัดเตารียะฮ์ (التورية) คือ การใช้คำหนึ่งคำที่มีสองความหมาย ได้แก่ ความหมายโดยตรง คือความหมายที่รับรู้ได้โดยปริยาย หรือเรียกว่า المعنى القريب และความหมายโดยนัย คือความหมายที่รับรู้ได้จากการพินิจพิจารณา หรือเรียกว่า المعنى البعيد ซึ่งเจตนารมณ์ของโวหารมุ่งไปที่ความหมายโดยนัย โดยมีสิ่งบ่งชี้ถึงเจตนารมณ์ของโวหารด้วย เช่นที่มีปรากฏโวหารแบบเตารียะฮ์ในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴾

(الرحمن: 6)

ความว่า “และผักหญ้า และต้นไม้จะกราบสujud”

(อิรเราะฮฺมาน: 6)

คำว่า ﴿ وَالنَّجْمُ ﴾ ในอายะฮ์นี้มีสองความหมาย โดยความหมายแรกที่รับรู้ได้โดยปริยายเป็นความหมายโดยตรงหมายถึงดวงดาวบนท้องฟ้า ส่วนอีกความหมายหนึ่งที่รับรู้ได้จากการพินิจพิจารณาเป็นความหมายโดยนัยนั้นหมายถึงผักหญ้าหรือพืชพรรณที่ไม่มีลำต้น ซึ่งความหมายโดยนัยนี้เป็นความหมายที่เป็นเจตนารมณ์ของอายะฮ์ โดยมีสิ่งบ่งชี้คือถ้อยคำที่กล่าวคู่เคียงกันในอายะฮ์คือคำว่า ﴿ الشَّجَرُ ﴾ ที่หมายถึงต้นไม้ นั้น บ่งชี้ถึงความหมายของคำที่อยู่คู่เคียงกันว่ามีความหมายประเภทเดียวกัน

4.1.6.2 วิจิตรถ้อยคำ (الخصنات اللفظية) เป็นการประดับประดาคำที่ตัวถ้อยคำ ซึ่งเป็นส่วนภายนอกของคำ วิจิตรถ้อยคำมีหลายรูปแบบ ดังนี้

1) อัลญินาส (الجناس) คือ การใช้คำที่เขียนเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน เป็นการเล่นคำกับส่วนต่าง ๆ ของคำ โดยมี 2 ลักษณะ คือ แบบสมบุรณ์และแบบไม่สมบุรณ์

- ญินาสแบบสมบุรณ์ (الجناس التام) คือ การที่ส่วนต่าง ๆ ของคำทั้งสองคำตรงกันในด้านตัวอักษร สระ จำนวน และการเรียงลำดับ มีลักษณะเป็นคำพ้องรูป เช่นที่มีปรากฏโวหาร ญินาสแบบสมบุรณ์ในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ ﴾

(الرอม: 55)

ความว่า “และเมื่อวันอวสานเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดทั้งหลายจะสาบานว่า พวกเขามีได้พำนักอยู่ในโลกดุนยา) นอกจากเพียงชั่วครู่ยามเท่านั้น”

(ฮัรุม: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 55)

ในอายะฮ์นี้ปรากฏคำว่า ﴿سَاعَةً﴾ 2 ตำแหน่ง ซึ่งแต่ละตำแหน่งมีความหมายที่แตกต่างกัน โดยในตำแหน่งแรก السَّاعَةُ หมายถึงวันกิยามะฮ์ และตำแหน่งที่สอง سَاعَةٌ หมายถึงส่วนหนึ่งของเวลา ลักษณะของคำที่เหมือนกันแต่ต่างความหมายกันเมื่อนำมาใช้คู่กันเช่นนี้เรียกว่า ญินาสแบบสมบูรณ์

- ญินาสแบบไม่สมบูรณ์ (الجناس ناقص) คือ การที่คำสองคำแตกต่างกันในบางส่วนหนึ่งของคำ ในด้านตัวอักษร สระ จำนวน หรือการเรียงลำดับ เช่นที่มีปรากฏโวหารญินาสแบบไม่สมบูรณ์ในคำกล่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ว่า

﴿ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْعَوْنَ عَنْهُ ﴾

(الانعام: 26)

ความว่า “และพวกเขาห้ามเกี่ยวข้องกับอัลกุรอานและพวกเขาก็ปลีกตัวออกห่างจากอัลกุรอานด้วย”

(อัลอันอาม: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 26)

ในอายะฮ์นี้ปรากฏคำสองคำที่มีรูปการเขียนใกล้เคียงกัน ได้แก่ ﴿يَنْهَوْنَ﴾ และ ﴿يَنْعَوْنَ﴾ โดยคำแรกเป็น (هـ) และคำที่สองเป็น (همزة) ทั้งสองคำนี้รูปการเขียนใกล้เคียงกันเหมือนเป็นคำเดียวกันแต่ต่างกันที่ตัวอักษรเพียงหนึ่งอักษร ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ญินาสแบบไม่สมบูรณ์ ซึ่งญินาสแบบไม่สมบูรณ์นี้เกิดขึ้นในรูปแบบอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น สระต่างกัน จำนวนตัวอักษรต่างกัน และการเรียงลำดับตัวอักษรต่างกัน

2) อัสสลัจญ์ (السج) คือ การตั้งใจให้เกิดเสียงสัมผัสโดยการจบคำในแต่ละวรรคด้วยตัวอักษรเดียวกัน เช่นที่มีปรากฏโวหารแบบอัสสลัจญ์ในคำกล่าวของอัลลอฮ์ว่า

﴿يَا أَلْمُدَّتِّرُ، فَمَافَأَنْدِرُ، وَرَبِّكَ فَكَبِّرُ، وَثِيَابَكَ فَطَهِّرُ﴾

(المندثر: 1-4)

ความว่า “โอ้ผู้ห่มกายอยู่เอ๋ย, จงลุกขึ้น แล้วประกาศตักเตือน, และแต่พระเจ้าของเจ้า จงให้ความเกรียงไกร(ต่อพระองค์), และเสื้อผ้าของเจ้า จงทำให้สะอาด”

(อัลมุดดัษษิร: 1-4)

จากกลุ่มอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ได้จบแต่ละอายะฮ์ของพระองค์ด้วยอักษร (ـ) เป็นตัวสะกดและสระก่อนตัวสะกดเป็นกัศเราะฮ์ (◌) จนทำให้เกิดเสียงสัมผัสที่คล้องจองเกิดความไพเราะเมื่อยามอ่าน

4.2 วาทศิลป์ในอัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮัรเราะหมาน

4.2.1 เนื้อหาของสุเราะฮ์ฮัรเราะหมาน

สุเราะฮ์ฮัรเราะหมานเป็นสุเราะฮ์หมักกียะฮ์ มีจำนวน 78 อายะฮ์ โดยস্যยิด กุฎบ ได้ประมวลเนื้อหาของสุเราะฮ์ฮัรเราะหมานไว้อย่างสังเขปว่าครอบคลุม (Sayyid Quṭb, 1991: 6/3445) ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

4.2.1.1 บุญคุณของผู้ทรงกรุณา

สุเราะฮ์นี้เริ่มต้นสุเราะฮ์ด้วยนามของอัลลอฮ์ ﷻ พระผู้ทรงกรุณาปรานี และกล่าวถึงบุญคุณอันมากมายหลากหลายของอัลลอฮ์ ﷻ และความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อวงบ่าวโดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ได้แก่ การสร้างและการสอน จากนั้นจึงเปิดโฉมหน้าแห่งจักรวาลด้วยการกล่าวถึงบุญคุณของผู้ทรงกรุณาที่มีต่อมวลสรรพสิ่ง ได้แก่ การบริหารวงโคจรของดวงอาทิตย์และดวงดาว การบริหารจัดการผืนฟ้าและผืนดิน การตระเตรียมอาหารจากผืนดินแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นมา และจึงกล่าวถามว่า บุญคุณอันใดเล่าของผู้เป็นเจ้าของ (ผู้ทรงกรุณา) ที่พวกเขาปฏิเสธ

4.2.1.2 พลาณาภาพของผู้ทรงปรีชา

จากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ก็กล่าวถึงพลาณาภาพและความสามารถของพระองค์ในการสรรสร้างสิ่งต่าง ๆ ทั้งมนุษย์และญิน ปรีชาญาณของพระองค์ในการบริหารจัดการดวงอาทิตย์และน่านน้ำ รวมถึงสิ่งมีชีวิตและผลผลิตที่อยู่ระหว่างทิศทั้งสองและน่านน้ำทั้งหลายด้วย ซึ่งพระองค์ได้กล่าวถามเป็นระยะ ๆ ระหว่างการกล่าวถึงพลาณาภาพของพระองค์ว่า บุญคุณอันใดเล่าของผู้เป็นเจ้าของ (ผู้ทรงปรีชา) ที่พวกเจ้าปฏิเสธ

4.2.1.3 การสูญสลายที่ติดตามมา

หลังจากการกล่าวถึงความเมตตาที่มาจากความกรุณาและความปรีชาของพระองค์แล้ว อัลลอฮ์ ﷻ ก็บอกถึงขั้นตอนต่อไปว่าทุกสิ่งเหล่านี้ล้วนต้องสูญสลาย เพียงพระองค์เท่านั้นที่ยังคงอยู่ และหลังการสูญสลายนี้ก็จะเป็นการชำระสะสาง โดยอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวท้าทายผู้ปฏิเสธบุญคุณของพระองค์ไว้ได้ว่าใครที่ต้องการหลบหนีจากการชำระสะสางนี้ก็ไปเถิดถ้าสามารถ และบรรยายถึงสภาพในวันแห่งการสูญสลายหรือวันกิยามะฮ์นั้นพร้อมสัพทด้วยว่าไม่มีใครใดหนีพ้นไปได้

4.2.1.4 หลังการดับสูญของผู้ชั่วช้า

อัลลอฮ์ ﷻ เล่าถึงสภาพอันอัปยศหลังการดับสูญของผู้ชั่วช้าที่ปฏิเสธบุญคุณของพระองค์ การถูกลากไปสู่นรกและต้องวนเวียนอยู่ในสถานที่นั้น ในสุเราะฮ์นี้กล่าวถึงความน่ากลัวนี้เพียงสั้น ๆ ทว่าทำให้จิตใจของผู้อ่านสั่นไหว และกล่าวถามย้ำซ้ำ ๆ อีกด้วยว่า บุญคุณอันใดเล่าของผู้เป็นเจ้าของ (ผู้ครอบครองการลงโทษที่ทรามานนี้) ที่พวกเจ้าปฏิเสธ

4.2.1.5 หลังการดับสูญของผู้ศรัทธา

จากนั้น อัลลอฮ์ ﷻ สาธยายถึงความโปรดปรานและความดีงามที่พระองค์มอบแก่ผู้ศรัทธา สวนสวรรค์ ร่มเงา สายน้ำ ผลไม้ คู่ครองที่งดงาม และความสะดวกสบายต่าง ๆ นานาที่ผู้ศรัทธาจะได้รับ สิ่งเหล่านี้สำหรับผู้ประกอบกรรมดีทุกคนอย่างถ้วนทั่ว แม้ความดีที่ทำนั้นมีผลแตกต่างกันไป อัลลอฮ์ ﷻ เล่าถึงความโปรดปรานที่พระองค์จะมอบให้ได้อย่างละเอียดลออด้วยถ้อยคำที่ไพเราะสละสลวยก่อให้เกิดความรื่นรมย์แก่ผู้อ่านหรือผู้รับฟัง และกล่าวถามเรื่อย ๆ ว่า บุญคุณอันใดเล่าของผู้เป็นเจ้าของ (ผู้เผื่อแผ่ความโปรดปรานนี้ไปอย่างทั่วถึง) ที่พวกเจ้าปฏิเสธ

และสุเราะฮ์จบลงด้วยการสรรเสริญอัลลอฮ์ ﷻ ในการที่พระองค์ได้โปรดปรานปวงบ่าวของพระองค์ด้วยบุญคุณอันล้นเหลือ เป็นการจบที่สวยงามสำหรับสุเราะฮ์นี้ที่เริ่มต้นด้วยนามอันทรงเกียรติและจบด้วยการสรรเสริญเจ้าของนามนั้น

4.2.2 สีลาวาทศิลป์ในอัลกุรอานสุเราะฮ์เราะหฺมาน

มะหมูด บิน อับดุลเราะหฺมาน ศอฟีย ได้อธิบายถึงสีลาวาทศิลป์ของสุเราะฮ์ฮ์เราะหฺมานไว้ในหนังสือ *al-Jadwal fi 'I'irāb al-Qurān al-Karīm* (Maḥmūd bin 'Abd al-Raḥīm Ṣāfiy, 1997: 27/88-107) และจากหลักการวาทศิลป์ภาษาอาหรับที่ฟุฏ หะสัน อับบาส (Faḍl Ḥasan 'Abbās, 1997) ได้ให้รายละเอียดไว้ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษาวิเคราะห์ในหัวข้อสีลาวาทศิลป์ในอัลกุรอานสุเราะฮ์เราะหฺมาน โดยนำวาทศิลป์ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร มาศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์อัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮ์เราะหฺมาน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงสีลาวาทศิลป์ของอายะฮ์อัลกุรอาน สุเราะฮ์ฮ์เราะหฺมาน

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
1	الرَّحْمٰنِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		
2	عَلَّمَ الْقُرْءَانَ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
3	خَلَقَ الْاِنْسَانَ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
4	عَلَّمَهُ الْبَيَانَ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
5	الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ حُسْبَانٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
6	وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อิสติอาเราะฮ์ ตัสวีฮ์ยะฮ์	อิตเตารีย์ยะฮ์, เสียงสัมผัส
7	وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
8	أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ	อินชอ์ สำนวนคำสั่งห้าม		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
9	وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ	อินชาฮ์ สำนวนคำสั่งใช้ และคำสั่งห้าม		เสียงสัมผัส
10	وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
11	فِيهَا فَكِيهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
12	وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
13	فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
14	خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
15	وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِّن نَّارٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
16	فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		
17	رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		
18	فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
19	مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์ไวยาหาร	ประจักษ์ไวยาหาร	วิจิตรไวยาหาร
20	بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
21	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
22	يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللَّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
23	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
24	وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَأَلَّا عَلِمَ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อັตตะซียะฮ์ อັลมุรซัล	
25	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
26	كُلٌّ مِّنْ عَلَيْهَا فَانٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
27	وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلِيلِ وَالْإِكْرَامِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อັลมะญาซ อັลมุรซัล	
28	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		
29	يَسْأَلُهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		
30	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
31	سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อัลกีนายะฮุ	เสียงสัมผัส
32	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
33	يَمَعَشِرَ آلِجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَاَنْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانِ	อินชอ์ สำนวนเรียกหา อินชอ์ สำนวนคำสั่ง สื่อถึงการขู่		เสียงสัมผัส
34	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
35	يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّنْ نَّارٍ وَمُخَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
36	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
37	فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อັตตะฮีบีย อັตตะมซีล	เสียงสัมผัส
38	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
39	فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ	เคาะบ์ ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
40	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		
41	يُعْرِفُ الْمَجْرُمُونَ بِسِمَتِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ	เคาะบ์ ความหมายโดยตรง		
42	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		
43	هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمَجْرُمُونَ	เคาะบ์ ความหมายโดยนัย		
44	يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ آءِ انِ	เคาะบ์ ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
45	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
46	وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ	เคาะบ์ ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
47	فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
48	ذَوَاتَا أَفْنَانٍ	เคาะบ์ ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
49	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
50	فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
51	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
52	فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
53	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
54	مُتَّكِنِينَ عَلَى فُرْشٍ بَطَّأَتْهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَحَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
55	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
56	فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الْطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อัลกีนายะฮุ	เสียงสัมผัส
57	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
58	كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อັตตัจบีฮุ อັลมุรส์ล อັลมุญมัล	เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์โวหาร	ประจักษ์โวหาร	วิจิตรโวหาร
59	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
60	هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อเน้นย้ำ		เสียงสัมผัส
61	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
62	وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
63	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
64	مُدَّهَامَّتَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
65	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
66	فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
67	فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبَانِ	อินชาฮ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
68	فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง การเชื่อมความ เพื่อยกย่อง		เสียงสัมผัส

ลำดับ	อายะฮ์อัลกุรอาน	อรรถศิลป์ไวยาหาร	ประจักษ์ไวยาหาร	วิจิตรไวยาหาร
69	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
70	فِيهِنَّ حَيْرَاتٌ حِسَانٌ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
71	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
72	حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْحِيَامِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง	อัลกีนายะฮ์	เสียงสัมผัส
73	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
74	لَمْ يَطْمِئِنِّنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
75	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		เสียงสัมผัส
76	مُتَّكِبِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		เสียงสัมผัส
77	فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ	อินชอ์ สำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน		
78	تَبْرَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ	เคาะบ์ร ความหมายโดยตรง		

จากตารางที่ 2 เป็นการศึกษาวิเคราะห์ลีลาวาทศิลป์ของอายุษัลกรอาน สุเราะฮ์เราะหฺมาน จำนวน 78 อายุษัล ผู้วิจัยพบว่า

1. ในสุเราะฮ์นี้มีปรากฏลีลาวาทศิลป์ทั้ง 3 ด้าน โดยที่พบมากที่สุดคืออรรถศิลป์ โวหาร รองลงมาคือวจิตรโวหาร และที่พบน้อยที่สุดคือประจักษ์โวหาร
2. ด้านอรรถศิลป์โวหาร ส่วนใหญ่เป็นเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง มีอายุษัลที่ 43 เป็นเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยนัย และส่วนใหญ่เป็นอินซาล์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน
3. ด้านประจักษ์โวหาร แม้จะพบน้อยที่สุดในสุเราะฮ์นี้ แต่ก็มีทุกชนิดของประจักษ์โวหาร โดยมีปรากฏทั้ง อุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ อุปนาม และอุปนัย
4. ด้านวจิตรโวหาร ที่พบในสุเราะฮ์นี้ส่วนใหญ่คืออัสสัจญ์อ์ และนอกจากอัสสัจญ์อ์แล้วก็ยังพบอัสเตารียะฮ์และอัสมุกออะละฮ์ด้วย

4.3 ลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกรอานฉบับภาษาไทย สุเราะฮ์เราะหฺมาน

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ด้านลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกรอานเป็นภาษาไทย สุเราะฮ์เราะหฺมาน โดยใช้ผลการวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายุษัลอัลกรอาน สุเราะฮ์เราะหฺมาน ในหัวข้อ 4.2 มาเชื่อมโยงเปรียบเทียบกับความหมายอัลกรอานภาษาไทยสุเราะฮ์เราะหฺมาน ฉบับแปลโดยสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ ซึ่งเป็นฉบับแปลที่ผู้วิจัยเลือกมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาเนื่องด้วยเป็นฉบับแปลที่ได้รับการตรวจทานจากศูนย์กษัตริย์พะฮัดเพื่อการพิมพ์อัลกรอาน ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ด้านการแปลอัลกรอานโดยตรง (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ, 2542) จากนั้นจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยการเขียนบรรยายผล ดังนี้

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 1

﴿الرَّحْمَنُ﴾

ความว่า “พระผู้ทรงกรุณาปรานี”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ซึ่งด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 2

﴿عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾

ความว่า “พระองค์ทรงสอนอัลกุรอาน”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์ นอกจากนี้ในอายะฮ์นี้ยังมีการตัดกรรมตัวแรกของประโยคออกไปคงเหลือไว้เพียงกรรมตัวที่สองของประโยค เพราะเจตนารมณ์ของอายะฮ์นี้คือมุ่งว่าการสอนที่เป็นความโปรดปรานจากพระองค์นั้น คือการสอนอะไร ไม่ใช่สอนใคร

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ นอกจากนี้การแปลยังไม่

สามารถถ่ายทอดความหมายแฝงที่อยู่ในอายะฮ์ซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะที่อยู่ในภาษาต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 3

﴿ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴾

ความว่า “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 4

﴿ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴾

ความว่า “พระองค์ทรงสอนเขาให้เปล่งเสียงพูด”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 5

﴿ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ حُسْبَانٍ ﴾

ความว่า “ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โคจรตามวิถีที่แน่นอน”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 6

﴿ وَالنَّجْمِ وَالشَّجَرِ يَسْجُدَانِ ﴾

ความว่า “และผักหญ้า และต้นไม้จะกราบสุญูด”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง ด้านประจักษ์โวหารของอายะฮ์นี้คืออิสติอาเราะฮ์ ตัศรีฮียะฮ์ คืออิสติอาเราะฮ์ที่มีคำแทนปรากฏอยู่ในโวหาร ในที่นี้คือคำว่า สุญูด ซึ่งเป็นกริยาของมนุษย์แต่นำมาใช้กับต้นไม้และผักหญ้าในอายะฮ์นี้เพื่อแสดงภาพพจน์ที่ชัดเจน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์และอัตเตารียะฮ์ที่คำว่า ﴿ وَالنَّجْمِ ﴾ ซึ่งเป็นคำที่มีสองความหมาย โดยความหมายโดยตรงหมายถึงดวงดาว และความหมายโดยนัยคือผักหญ้าซึ่งเป็นความหมายที่เป็นเจตนารมณ์ของอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหารแต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายได้อย่างครบถ้วน โดยในส่วนของอัตเตารียะฮ์ซึ่งเป็นวิจิตรความหมายนั้น ถ่ายทอดได้ในส่วนของความหมายที่เป็นเจตนารมณ์ของอายะฮ์ (คือผักหญ้า) ส่วนอีกความหมายหนึ่งนั้น (หมายถึงดวงดาว) ผู้แปลได้อธิบายความหมายไว้ในเชิงอรรถ (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ, ม.ป.ป.: 1420 เชิงอรรถที่ 2) และในส่วนของอัสสัจญ์อุซึซึ่งเป็นวิจิตรถ้อยคำนั้น การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความไพเราะออกมาได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 7

﴿وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ﴾

ความว่า “และท้องฟ้านั้นพระองค์ทรงยกมันไว้สูง และทรงวางความสมดุลไว้”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 8

﴿أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ﴾

ความว่า “เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่ฝ่าฝืนในเรื่องการชั่งตวง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าห์ที่เป็นสำนวนคำสั่งห้าม และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 9

﴿وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ﴾

ความว่า “และจงธำรงไว้ซึ่งการชั่งตวงด้วยความเที่ยงธรรมและอย่าให้ขาดหรือหย่อนตาชั่ง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็นสำนวนคำสั่งใช้และคำสั่งห้าม และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 10

﴿وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ﴾

ความว่า “และแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงจัดเตรียมมันไว้เพื่อสรรพสิ่งที่มีชีวิต”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 11

﴿فِيهَا فَكِّهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ﴾

ความว่า “ในแผ่นดินนั้นมีผลไม้และต้นอินทผลัมที่มีผลซ้อนกันหลายชั้น”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 12

﴿وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ﴾

ความว่า “และเมล็ดที่มีเปลือกและรำและมีกลิ่นหอม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 13

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 14

﴿ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ﴾

ความว่า “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากดินเหนียวมีเสียงเช่นเครื่องปั้นดินเผา”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้อยทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ้อยทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 15

﴿ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَارٍ ﴾

ความว่า “และพระองค์ทรงสร้างญินจากเปลวไฟ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้อยทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ้อยทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 16

﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 17

﴿ رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴾

ความว่า “พระเจ้าแห่งทิศตะวันออกทั้งสองและพระเจ้าแห่งทิศตะวันตกทั้งสอง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 18

﴿ فَيَأْتِيءُ آلَ رَأْسِكُمْ كَذِبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 19

﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ﴾

ความว่า “พระองค์ทรงทำให้น่านน้ำทั้งสอง(ทะเลและแม่น้ำ)ไหลมาบรรจบกัน”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 20

﴿بَيْنَمَا بَرَّحُ لَا يَبْغِيَانِ﴾

ความว่า “ระหว่างมันทั้งสองมีที่กันก็คิดขวาง มันจะไม่ล้ำเขตต่อกัน”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 21

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 22

﴿ تَخْرُجُ مِنْهَا اللَّوْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴾

ความว่า “มีไข่มุกและหินปะการังออกมาจากมันทั้งสอง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 23

﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 24

﴿وَاللَّهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ﴾

ความว่า “และเป็นของพระองค์คือเรือขนาดใหญ่ลอยเด่นอยู่ในทะเลคล้ายกับภูเขา(บนบก)”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร และประจักษ์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านประจักษ์โวหาร ได้แก่ อัตตะขีบีย อัลมุรส์ล คือเป็นอุปมาโวหารที่มีคำเชื่อมปรากฏอยู่

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 25

﴿فِي أَيِّ آيَةٍ رَّبِّكُمْ تَكْذِبُونَ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 26

﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ﴾

ความว่า “ทุก ๆ สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินย่อมแตกดับ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ้อยทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 27

﴿وَيَقِي وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ﴾

ความว่า “และพระพักตร์ของพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่
ผู้ทรงโปรดปรานเท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร และประจักษ์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้ได้แก่เคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านประจักษ์โวหารได้แก่อัลมะญาซ อัลมุรสลั

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 28

﴿فَبِأَيِّ آءِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ที่เป็นสำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 29

﴿سَأَلَهُمْ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلِّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾

ความว่า “ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะขอต่อพระองค์ทุก ๆ วัน พระองค์ทรงมีภารกิจ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้ ได้แก่ เคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวเคราะห์อายะฮ์ที่ 30

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 31

﴿سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيَّةَ التَّقْلَانِ﴾

ความว่า “อีกไม่ช้าเราจะจัดการกับพวกเจ้า (ในกิจการต่าง ๆ) โอ้มนุษย์และญินเอ๋ย

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายถึงการขูให้หวาดกลัว ด้านประจักษ์โวหารคืออัลกีนายะฮ์ และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 32

﴿فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 33

﴿يَمَعَشَرَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا

﴿لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ﴾

ความว่า “ไอ้ขุมนุมนแห่งภูนิและมนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย หากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านไปให้พ้นขอบฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ได้ ก็จงผ่านไปให้พ้นเถิด แต่ว่าพวกเจ้าสามารถที่จะผ่านไปให้พ้นได้เว้นแต่ด้วยพลัง(พระบัญชาและพระประสงค์ของอัลลอฮฺ)”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนเรียกหาและอินชอ์ที่เป็นสำนวนคำสั่งที่สื่อถึงการขู่เชิญ และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮฺนี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮฺ

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮฺนี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮฺที่ 34

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮฺนี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮฺ

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮฺนี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮฺที่ 35

﴿يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ﴾

ความว่า “เปลวไฟและทองเหลืองจะถูกส่งมายังเจ้าทั้งสองแล้วเจ้าทั้งสองก็ไม่อาจจะป้องกันตนเองได้”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 36

﴿فِي أَيِّ آيَةٍ رَّبِّكُمْ تَكْذِبُونَ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าห์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้อยมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 37

﴿إِذَا أَنْشَقَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ﴾

ความว่า “ครั้นเมื่อชั้นฟ้าแตกกระจายออก มันจะกลายเป็นสีแดงคล้ายขี้ผึ้ง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง ด้านประจักษ์โวหารคืออັตตะซบีฮ์ อັตตะมซีล และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 38

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็น ส่วนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 39

﴿فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌ﴾

ความว่า “แล้วในวันนั้น มนุษย์และญินจะไม่ถูกถามถึงความผิดของเขา”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อ ความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 40

﴿فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 41

﴿يُعَرَّفُ الْمَجْرُمُونَ بِسِمَتِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ﴾

ความว่า “บรรดาผู้ที่มีความผิดจะเป็นที่รู้จักกันได้ที่เครื่องหมายของพวกเขา แล้วจะถูกจับตรงผมที่ปกหน้าผาก คือขมับและเท้า (แล้วลากลงนรก)”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 42

﴿فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถาม เพื่อให้ยอมจำนน

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 43

﴿هٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ﴾

ความว่า “นี่คือนรก ซึ่งบรรดาผู้ที่มีความผิดปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รฺที่สื่อความหมายโดยนัย ที่คำว่า ﴿هٰذِهِ جَهَنَّمُ﴾ เพราะการกล่าววาทศิลป์ว่า “นี่คือนรก” ในที่นี้ไม่ใช่การสื่อสารกับผู้ที่ยังไม่รู้แต่เป็นการสื่อสารกับผู้รู้ที่รู้บันปลายของตนแล้ว ข้อความนี้จึงสื่อความหมายโดยนัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อเยาะเย้ย

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ในด้านอรรถศิลป์โวหารถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับเฉพาะความหมายโดยตรง แต่ความหมายโดยนัยไม่สามารถถ่ายทอดได้ด้วยวิธีการแปล โดยสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ ถ่ายทอดความหมายโดยนัยนี้ด้วยการอธิบายที่เชิงอรรถ ว่าข้อความนี้เป็นการกล่าวเชิงตำหนิ และประชดประชัน (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ, ม.ป.ป.: 1420 เชิงอรรถที่ 2)

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 44

﴿يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ اِنٍ﴾

ความว่า “พวกเขาจะเดินวนเวียนอยู่รอบ ๆ ระหว่างมันกับน้ำร้อนที่เดือด”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 45

﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 46

﴿ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴾

ความว่า “และสำหรับผู้ที่ยำเกรงต่อการยืนหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขา(เขาจะได้)สวนสวรรค์สองแห่ง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 47

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็น ส่วนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 48

﴿ذَوَاتَا أَفْنَانٍ﴾

ความว่า “(สวนสวรรค์สองแห่งนั้น)แผ่กิ่งก้านเขียวชอุ่ม และผลไม้หลากหลายชนิด”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อ ความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 49

﴿فِي أَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 50

﴿فِيهَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์สองแห่งนั้นมีตาน้ำสองแห่งไหลพรั่งพรู”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 51

﴿فِي أَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 52

﴿ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فِكْهَةٍ زَوْجَانِ ﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีผลไม้ทุกชนิดเป็นสองประเภท”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 53

﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 54

﴿مُتَّكِنِينَ عَلَىٰ فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَىٰ الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ﴾

ความว่า “พวกเขานอนเอกเขนกอยู่บนพูกนอนซึ่งซับในของมันทำด้วยไหมพรมอย่างดี ผลไม้ของสวน ทั้งสองแห่งนั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 55

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าห์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้อยมจำนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 56

﴿ فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الْطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌ ﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์เหล่านั้นมีหญิงสาวพรหมจารีผู้ลดสายตา (เฉพาะสามีของนางเท่านั้น) ซึ่งไม่มีมนุษย์และไม่มีญินแต่ต้องพวกนางมาก่อนเลย”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง ด้านประจักษ์โวหารคืออัลกีนายะฮ์ในคำว่า ﴿ قَصِيرَاتُ الْطَّرْفِ ﴾ โดยจุดประสงค์ที่อายะฮ์นี้ต้องการสื่อคือสตรีที่บริสุทธิ์จากบาป ซึ่งไม่ได้ใช้คำนั้นโดยตรงแต่ฉายให้เห็นภาพในคำว่า “หญิงสาวผู้ลดสายตาลง” หมายถึงเป็นหญิงสาวที่เคร่งครัดและบริสุทธิ์ผู้มองจากบาปทั้งหมด และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 57

﴿ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าห์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 58

﴿كَانُنَّ أَلْيَا قُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾

ความว่า “คล้ายกับว่าพวกนางเป็นทับทิมและปะการัง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง ด้านประจักษ์โวหารคืออัสซิบีย อัลมุรสล อัลมุญญัมล เป็นอุปมาโวหารที่ปรากฏคำเชื่อมแต่ไม่ปรากฏความคล้ายคลึง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหารและประจักษ์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 59

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 60

﴿هَلْ جَزَاءُ آلِ حَسَنٍ إِلَّا آلِ حَسَنٍ﴾

ความว่า “จะมีการตอบแทนความดีอันใดเล่า นอกจากความดี”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คืออินช่าที่เป็นสำนวนคำถาม เพื่อเน้นย้ำและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮฺนี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮฺ

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮฺนี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮฺที่ 61

﴿ فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คืออินช่าที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮฺนี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮฺ

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮฺนี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮฺที่ 62

﴿ وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴾

ความว่า “และอื่นจากสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นแล้วยังมีสวนสวรรค์อีกสองแห่ง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คือเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮฺนี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮฺ

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 63

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็น ส่วนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 64

﴿مَنْهَا مَتَانِ﴾

ความว่า “(สวนสวรรค์)ทั้งสองนั้น เขียวชอุ่ม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อ ความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 65

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินซาล์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 66

﴿فِيهَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้น มีตาน้ำสองแห่งที่พวยพุ่งออกมาอย่างไม่ขาดสาย”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 67

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 68

﴿ فِيهَا فَكِّهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีผลไม้และอินทผลัม และผลทับทิม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชอ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน และมีการใช้คำเชื่อมที่ข้อความ ﴿ فِيهَا فَكِّهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴾ เพื่อเป็นการยกย่องผลไม้สองชนิดนี้เหนือผลไม้ชนิดอื่น ๆ ด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 69

﴿ فَيَا أَيُّهَا آلَاءُ رَبِّكُمَا تَكْذِبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 70

﴿فِيَنَّ خَيْرًا حَسَنًا﴾

ความว่า “ในสวนสวรรค์เหล่านั้น มีหญิงสาวที่มีมารยาทดีสวย”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 71

﴿فِيَّ أَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 72

﴿حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ﴾

ความว่า “หญิงสาวผิวพรรณขาวผ่อง นัยน์ตาคม(ที่เก็บตัวเฉพาะสามีของนางเท่านั้น)อยู่ในกระโจม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 3 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ประจักษ์โวหาร และวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง ด้านประจักษ์โวหารคืออัลกีนายะฮ์ในคำว่า ﴿مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ﴾ โดยจุดประสงค์ที่อายะฮ์นี้ต้องการสื่อคือสตรีที่บริสุทธิ์จากบาป ซึ่งไม่ได้ใช้คำนั้นโดยตรง แต่ฉายให้เห็นภาพในคำว่า “สตรีที่เก็บตัวอยู่ในกระโจม” หมายถึงเป็นหญิงสาวเก็บตัวให้พ้นจากสายตาชายอื่น เป็นหญิงที่เคร่งครัดและบริสุทธิ์ผุดผ่องจากบาปทั้งหมด และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 73

﴿فِي أَيِّ آءِ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินช่าฮ์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 74

﴿لَمْ يَطْمِئِنِّ ۤإِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ﴾

ความว่า “ซึ่งไม่มีมนุษย์และไม่มีญินแต่ต้องพวคนางมาก่อนเลย”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คือเคาะบ์รที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวิเคราะห์อายะฮ์ที่ 75

﴿فِي أَيِّ ۤآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮ์นี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮ์นี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายะฮ์นี้คืออินชาร์ทที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนนและด้านวิจิตรโวหารของอายะฮ์นี้คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายะฮ์

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮ์นี้พบว่า ถ้ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหาร การแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวีเคราะห์อายุสที่ 76

﴿ مُتَكِينٍ عَلَى رَفْرَفٍ خُضِرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حَسَانٍ ﴾

ความว่า “พวกเขาจะนอนเอกเขนกบนหมอนอิงสีเขียว และพรมที่มีลวดลายอย่างสวยงาม”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายุสที่พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายุสนี้มี 2 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหารและวิจิตรโวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายุสก็คือเคาะบร์ที่สื่อความหมายโดยตรง และด้านวิจิตรโวหารของอายุสก็คือเสียงสัมผัสที่ท้ายอายุส

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายุสที่พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร แต่ในด้านวิจิตรโวหารการแปลไม่สามารถถ่ายทอดความหมายและความไพเราะได้ตรงตามต้นฉบับ

การศึกษาวีเคราะห์อายุสที่ 77

﴿ فَبِأَيِّ آءِ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴾

ความว่า “ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายุสที่พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายุสนี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร ด้านอรรถศิลป์โวหารของอายุสก็คืออินซาร์ที่เป็นสำนวนคำถามเพื่อให้ยอมจำนน

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายุสที่พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

การศึกษาวีเคราะห์อายุสที่ 78

﴿ تَبَرَّكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴾

ความว่า “พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงโปรดปราน ทรงจำเริญยิ่ง”

เมื่อวิเคราะห์ด้านวาทศิลป์ของอายะฮฺนี้พบว่า วาทศิลป์ที่มีอยู่ในอายะฮฺนี้มี 1 ประเภท ได้แก่ อรรถศิลป์โวหาร โดยอรรถศิลป์โวหารของอายะฮฺนี้คือเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรง

เมื่อวิเคราะห์ด้านการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยของอายะฮฺนี้พบว่า ถ่ายทอดความหมายได้ตรงตามเจตนารมณ์ของต้นฉบับในด้านอรรถศิลป์โวหาร

จากการศึกษาวิเคราะห์ลีลาวาทศิลป์ในการแปลความหมายอัลกุรอานฉบับภาษาไทย สุเราะฮฺฮุรเราะฮฺมาน ผู้วิจัยพบว่า

1. ด้านอรรถศิลป์โวหาร การแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยสามารถทำได้อย่างครบถ้วนในส่วนของเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยตรงและอินซาล์ ส่วนเคาะบ์ที่สื่อความหมายโดยนัยนั้น การแปลด้วยวิธีการแปลความหมายอัลกุรอานสามารถสื่อความหมายได้ในส่วนของความหมายหลักหรือความหมายที่หนึ่ง ส่วนความหมายรองหรือความหมายที่สองนั้นไม่สามารถแปลได้ โดยในอัลกุรอานฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดยสมาคมนักเรียนเก่าได้อธิบายถึงความหมายรองหรือความหมายที่สองไว้ในเชิงอรรถ (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ, ม.ป.ป.: 1420 เชิงอรรถที่ 2)

2. ด้านประจักษ์โวหาร การแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยสามารถสื่อความหมายได้อย่างครบถ้วนตรงตามต้นฉบับทั้งในอายะฮฺที่เป็นอุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ อุปนาม และอุปนัย

3. ด้านวิจิตรโวหารนั้นจะแยกกล่าวเป็นสองส่วน คือ วิจิตรความหมายและวิจิตรถ้อยคำ วิจิตรความหมายที่พบในสุเราะฮฺนี้ คือ อัดเตารียะฮฺซึ่งเป็นการใช้คำหนึ่งคำที่สื่อถึงความหมายสองความหมาย คือความหมายหลักและความหมายรอง (หรือความหมายที่หนึ่งและความหมายที่สอง หรือความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย) การแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยสามารถสื่อความหมายได้ในส่วนของความหมายหลักแต่ไม่สามารถสื่อถึงความหมายรองด้วยได้ ซึ่งในอัลกุรอานฉบับแปลเป็นภาษาไทยของสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับได้อธิบายถึงความหมายรองไว้ในเชิงอรรถ (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ, ม.ป.ป.: 1414 เชิงอรรถที่ 6) ส่วนวิจิตรถ้อยคำที่พบในสุเราะฮฺนี้ได้แก่ อัซสัจญ์ฮ์ หรือเสียงสัมผัส ซึ่งการแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษาไทยไม่สามารถถ่ายทอดเสียงสัมผัสนี้มาได้ เนื่องด้วยเป็นคุณสมบัติพิเศษที่มีจำเพาะในแต่ละภาษาเท่านั้น การถ่ายทอดด้วยการแปลความหมายอัลกุรอานซึ่งเป็นการแปลที่มุ่งเน้นตัวบทเป็นสำคัญจึงไม่สามารถแปลในส่วนนี้ได้